

# SONČNI GRIČ

Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas



JAVNI VZGOJNO-IZOBRAŽEVALNI ZAVOD  
OSNOVNA ŠOLA DESTRIK-TRNOVSKA VAS

Spoštovana bralka, spoštovani bralec!

zaokrožilo je še eno šolsko leto, polno novih začetkov, izzivov in dosežkov. Tako kot letni časi tudi šolsko leto prinaša različna obdobja, vsako pa prinaša nekaj posebnega. Začnemo s poslavljanjem od poletja, ki nas je razveselilo z novimi doživetji, nato preidemo v jesen, čas raziskovanja. Zima prinaša izzive in priložnosti za rast, spomladi pa cvetijo dosežki in nova spoznanja. Potem je tu že novo poletje; letošnje napoveduje, da je skupno obdobje učenja, ustvarjanja in zorenja za nami. A kakor mnogi konci tudi ta napoveduje nov, drugačen začetek.

Glasilo, ki je pred vami, je prostor, kjer lahko naši mladi ustvarjalci izrazijo svoje ideje in sanje, raziskujejo svet domišljije in se soočajo z resničnostjo. V njem se prepletajo besede in podobe, vsaka stran pa prinaša novo zgodbo, novo pesem, likovno delo ali nov vpogled v razmišljanje. Ponosni smo na vsakega avtorja, ki je prispeval svoje delo, in hvaležni za pogum, da je svoje misli delil z nami.

Posebna zahvala gre vsem mentorjem, učiteljem in vzgojiteljem, ki so podpirali naše učence in otroke iz obeh vrtcev. Brez njihove pomoči in spodbude izdaja tega glasila ne bi bila mogoča.

Vabimo vas, da se poglobite v branje literarnih zapisov in ogled likovnih del, ki so pred vami. Naj vas navdihnejo in spomnijo na lepoto nenehnega učenja, ustvarjanja in rasti.

Uživajte v družbi našega in vašega Sončnega griča.

mag. Drago Skurjeni, ravnatelj

LIKOVNI IZDELKI OTROK VRTCA



Skupina Sončna igralnica



Ajda Bratušek, 3 leta, Medved



Luka Bezjak, 6 let, Zima



Sindy Mayer, 4 leta, Jesensko drevo



Nik Divjak, 3 leta, Zvončki

## SONČNI GRIČ



Skupina Metulji, 5–6 let, Jesenski gozd



Izabela Kronvogel, 4 leta, Moj prijatelj



Skupina Srčki, 4–5 let, To sem jaz

SONČNI GRIČ



Skupina Metulji, 5–6 let, Mesto pozimi



Klemen Mihelak, 5 let, Košara sadja



Sofia Kaučič, 5 let, Zabojev zelenjave



Mark Majerič, 2 leti, Smrečica

SONČNI GRIČ



Nino Menoni, 3 leta, Bacili



Skupina Srčki, 4-5 let, Zasnježena vas

# SONČNI GRİČ



Skupina Metulji, 5–6 let, Deževen dan



Jan Irgolič, 2 leti, Dežek pada



Eva Breznik, 5 let, Januarja



Eva Murko, 2 leti, Rože za mamo

## SONČNI GRIČ



Skupina Zvezdina igralnica, 1–2 leti, Ozimnica



Skupina Srčki, 4–5 let, Jesensko drevo



## USTVARJANJE V ODDELKU PODALJŠANEGA BIVANJA

V skupini OPB 4 smo združeni učenci 1. in 2. t razreda. Tudi letos smo se udeleževali na mnogih področjih. Utrjevali smo snov, sodelovali v projektih *Izboljšajmo odnos do hrane* in *Naša mala knjižnica*, likovno poustvarjali prebrana dela in veliko ustvarjali.



Velikonočni piščančki, OPB 4



Utrjevanje MAT, OPB 4



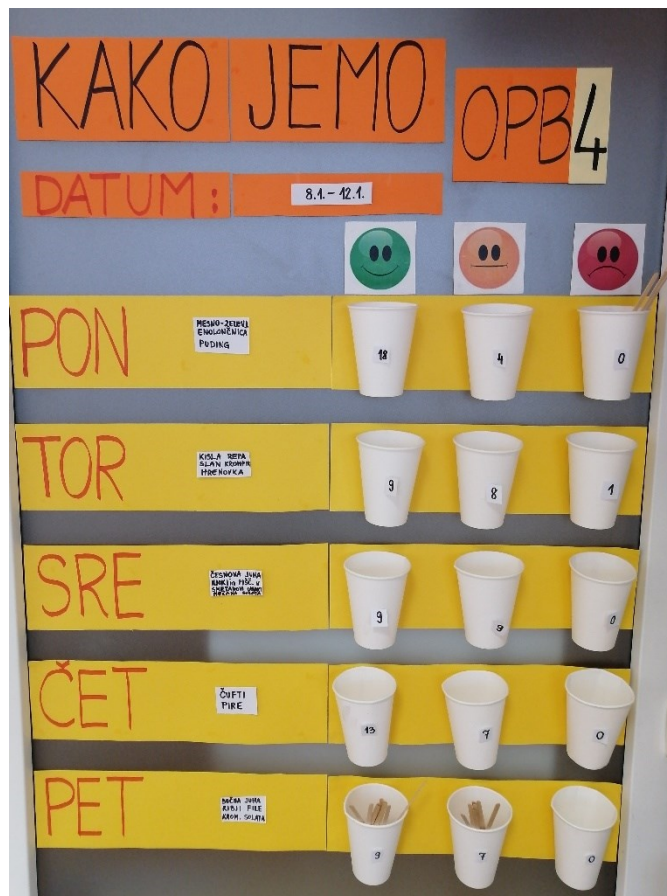
Sovica iz storža, OPB 4



Hana Žnidarič, Travnik, OPB 4



Poustvarjanje na knjigo Zvok, OPB 4



Spremljanje kosila, OPB 4



Telefoniranje (Poustvarjanje na knjigo zvok), OPB 4

## SONČNI GRIČ

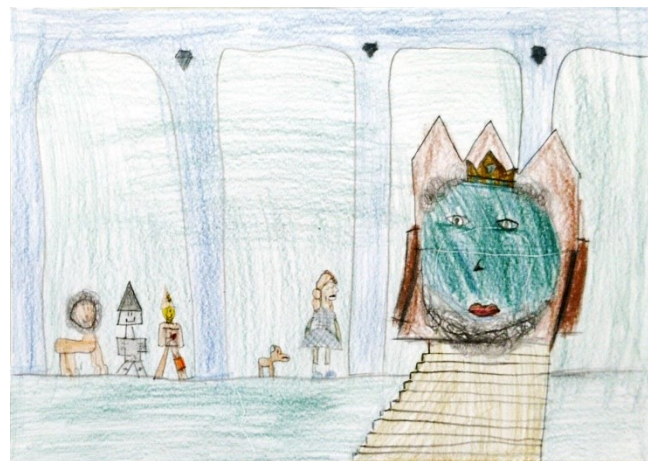
V skupini OPB 5 smo aktivno zaznamovali Mednarodni dan knjig za otroke. V šolo smo prinesli svoje najljubše pravljice, ki smo jih prebrali, nato pa ilustrirali prizor iz knjige. Svetovni dan čebel smo obeležili tako, da smo likovno ustvarjali – pridno kakor one.



Eva Forštnarič, 5. t, Čarovnik iz Oza, OPB 5



Sara Korent, 3. t, Svetovni dan čebel, OPB 5



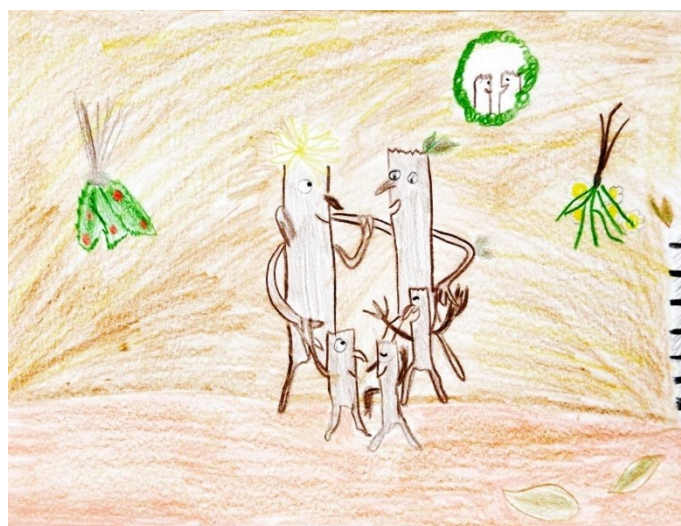
Sofia Nežmah, 3. t, Čarovnik iz Oza, OPB 5



Eva Mihelak, 4. t, 101 dalmatinec, OPB 5



Zoja Krajnc, 4. t, Prijatelj in pol, OPB 5



Tara Kramberger, 4. t, Palčič, OPB 5



Leyla Mujkanović, 4. t, Levji kralj, OPB 5



Zoja Horvat, 3. t, Prijatelj in pol, OPB 5

SONČNI GRIČ



Sara Korent, 3. t, Palčič, OPB 5



Vita Irgl, 3. t, Prijatelj in pol, OPB 5



Zoja Krajnc, 4. t, Levji kralj, OPB 5



Leyla Mujkanović, 4. t, Palčič, OPB 5

SONČNI GRIČ



Zoja Krajnc, 4. t, Palčič, OPB 5



Izabela Kramar, 3. t, Svetovni dan čebel, OPB 5

V ŠOLSLEM LETU, KI JE (PRE)HITRO ZBEŽALO, SMO SE SPRAŠEVALI O ČASU, SAMOTI IN ODHAJANJU ...

KDAJ JE ZDAJ?

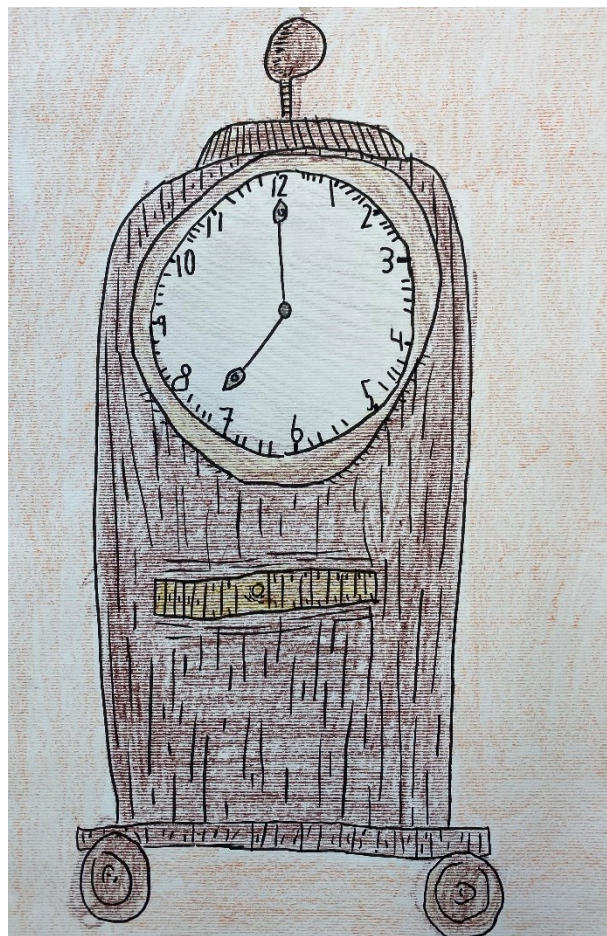
Kdaj je zdaj, nihče ne ve.  
Je to jutri, je danes, morda čez tisoč let?

Če je zdaj res zdaj,  
je za učenca zdaj, ko se uči,  
a za bratca je zdaj res zdaj,  
ko kot dvorni norček zunaj nori.

Za sosedovega psa je zdaj res zdaj,  
ko se v pasji uti sprosti.  
Za nekoga z Afrike je zdaj res zdaj,  
ko dež zemljo orosi.

Za pingvina je zdaj res zdaj,  
Ko v vodi okrog Antarktike drvi,  
za dedka pa takrat,  
ko na kavču pred televizorjem zaspí.

Za vsakogar je zdaj očitno  
na drugem mestu in ob drugem času,  
vendar je zdaj vedno zdaj,  
ko se ti odločiš – zdaj pa konec, to je moj raj.



Tamara Požegar, 6. t

Urban Ličen, 3. t, Ura (mešana tehnika)





Tia Kramberger, 6. t



Tiara Mujkanović, 6. t

### SAMOTA

Črna ovca tu in tam.  
Vedno si za drugam, le sebi predan.  
Zato si raje sam.  
Po eni strani ti časa ne primanjkuje,  
po drugi strani je najhuje.  
Ko iščeš razloge, zakaj si takšen,  
ugotoviš, da bi bilo bolje biti drugačen.  
A kakšen?  
Po razmisleku se ti vse za trenutek ustavi.  
Sploh ne veš, kaj imaš v glavi.  
Toliko razlogov, bremena ...  
Zazreš se skozi okno.  
Vidiš ljudi, ki radi se imajo,  
ki drug drugemu veselje dajo.  
Čutiš, kako ti vztrepeta srce.  
Pri sebi še vedno misliš, da je najbolje  
biti sam.  
Zaprto med stenami tičiš vsak dan.  
Sam sebe ne razumeš.  
Za druge stvari se ne brigaš,  
raje svoja čustva na papir prelivaš.  
Prav smiliš se mi,  
kdorkoli pač si.  
Poglej, kako lep je ta svet,  
s čustvi prevzet!  
In, obljubim, tukaj te ne bo obdajala sivina,  
temveč največja življenjska barvina.

Tinkara Ličen, 7. a



## KONEC ŠOLE

Bliža se 24. junij,  
takrat bomo plesali na luni,  
vsi srečni bomo zelo,  
saj kmalu šole konec bo.

Vsi se veselimo,  
saj na počitnice hitimo.  
Gremo v toplice, na morje,  
in gledamo krasno obzorje.

Tedaj pa se zgodi,  
da k prvemu septembru že hiti.  
Joj, kako hitro čas beži!

Julija Gajšek in Eva Masten, 6. a



Tisa Kosec, 2.t , Ocean

## PRIŠEL BO ČAS

Prišel bo čas, ko bom osnovnošolsko klop zapustil  
in se od vsega lepega poslovil.  
Žal mi ne bo, saj ni tako hudo,  
ko odkorakam v srednjo šolo.

Še prej na počitek zaslužen odidem,  
oh, kako bo lepo.  
Dva meseca hitro minila bosta  
in čas za nove poti že bo.

Knjige bom kupil, v torbo jih stlačil  
in se odpravil.  
Prišel bo prvi september  
in v novo šolsko klop drugje bom sedel.

Spoznal nove bom ljudi  
in se pripravil na nove poti.  
To ni hudo,  
uspelo mi bo.

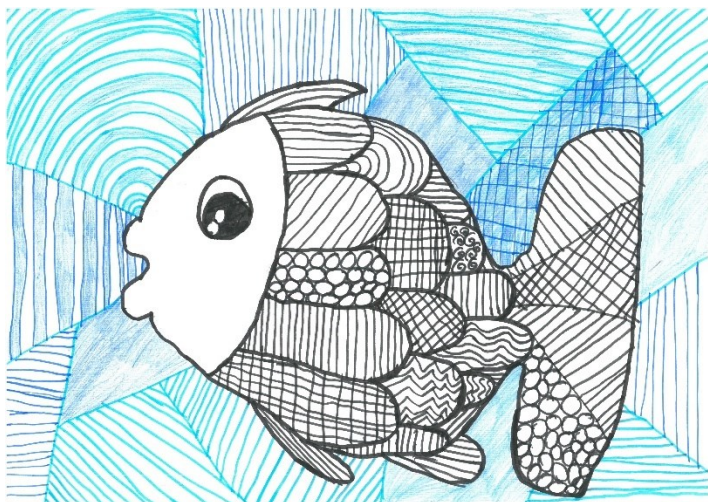


Jakob Pukšič, 2. t, Nočno nebo

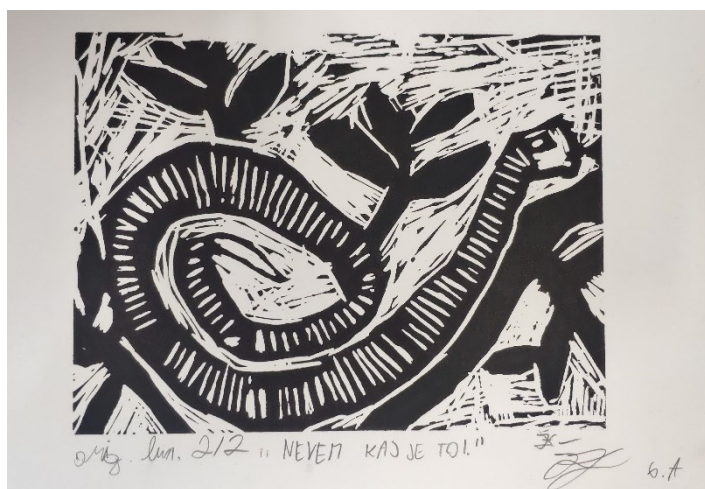
Urban Moharič, 9. b

**USTAVILI SMO SE, SI VZELI ČAS IN SE OZRLI OKROG SEBE.  
NAGOVORILA NAS JE NARAVA. IN MI SMO NAGOVORILI NJO – TUDI  
NEPOSREDNO.**

V sklopu Natečaja za najboljše ljubezensko pismo med mladimi v Republiki Sloveniji 2023 smo naravi pisali ljubezenska pisma.



Zara Žnidarič, 2. t, Riba



Nekje med lovljenjem še zadnjih  
jesenskih sončnih žarkov,  
6. oktobra 2023

Hej, stara!

Vidim, da si si opomogla od nedavnih dogodkov, ki si jih povzročila. Niso pretresli le mene, pretresli so vse. A te čisto razumem, veš? Ljudje se premalo zavedamo, kako pomembna si v našem življenju, kako radi bi te morali imeti. Jaz te imam! Jaz te ljubim! A na žalost nas je takih vse manj ... Namesto da bi se zavedali, kako čudovita si, te raje smetijo. Smetijo! Kako sramotno! Oh, zagotovo te to zelo boli. In na žalost je svet tako krut, da te bo vedno bolj. A to bova skupaj premagali, saj prava ljubezen premaga vse!

Bestie, veš, da sva si kar podobni! Si kot najstnica, ki ji vsake toliko podivjajo hormoni. Včasih upravičeno, včasih pa čisto brez razloga. Vsi ti serjejo po glavi (sori za izraz), nihče te ne razume. Si kot mlajša sestra, ki v trgovini znori, če ne dobi kinder jajčka. Si kot starejši brat, ki bi najraje odšel s tega sveta, ko mu mama vzame telefon ali konzolo za playstation.

Saj ne morem reči, da si razvajena (no, mogoče so te v preteklosti, ko so se lepše obnašali do tebe, res razvadili). Ampak obnašaš se točno tako. Se razburjaš, razbijaš in jočeš – tvoje solze so lahko majhne, lahko so kepe ledu. Stara, ti si pravi hudournik! Čist zares! Ko podivjaš, si tako mogočna! Ljudje sploh ne vemo, česa si sposobna! A še mogočnejša si s svojimi zakladi, zato te tako obožujem! Res si neverjetna!

## SONČNI GRIČ

Ker se ljudje tako obnašamo do tebe, nad nas pošiljaš neverjetne naravne katastrofe, od požarov do poplav, ki nas vedno znova in znova pripeljejo do vprašanja, zakaj. Človek je prišel do točke razvoja, na kateri več noče priznati, da je za veliko večino kriv sam in o razlogih za tvoje početje razmišlja po svoje. Ker ga je sram! Ti pa ostajaš kot najstnica: tebe in mene ne zanima, kaj si drugi mislijo o naju. Sami sva zase, nočeva pomoči. Vse lahko narediva sami! Ti verjetno res lahko, mi, najstniki, pa žal ne ... Ah, pa še kako se včasih motimo ...

Ampak midve bova s skupnimi močmi ljudem dokazali, da si ti naša največja ljubezen, naše največje bogastvo. Ko ti zdaj to pišem, sedim na balkonu in te opazujem. Kako si čudovita! In ko nama bo uspelo ljudem dokazati, kdo je glavni, boš še bolj zasijala!

Verjetno si ne predstavljaš, kako sem ti hvaležna, da me ni doletelo nič hujšega. Objem ... Zelo mi je hudo za ljudi, ki so izgubili domove, a vem, da si nas s tem želela naučiti lekcije in upaš, da smo vsaj malo spremenili mnenje o tebi. Jaz ga nisem, ker sem tvoja fenica, odkar vem zase. Upam pa, da se bodo drugi bolj zavedali, kako veličastna si, da te bodo bolj spoštovali.

V tvojih očeh sem zelo majhna. Upam, da bom sčasoma zrastle čim višje in postala nekdo, ki si ga boš zapomnila za vedno. In to zato, ker te bom rešila, da bova lahko še dolgo dolgo najboljši prijateljici!

Veš, bestie, midve sva kot zvezdi. Ne opaziva se vedno, a frendici bova ostali za vedno!

Stara, ostani zdrava še mnogo let! Jaz grem v akcijo ljudem odpirat oči, kako krasna in mogočna si ...

Objem <3

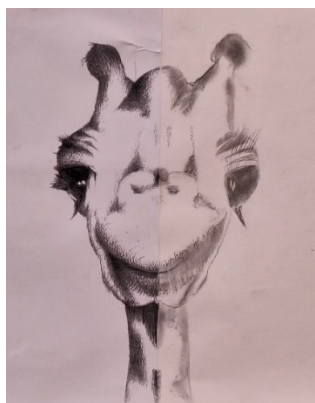
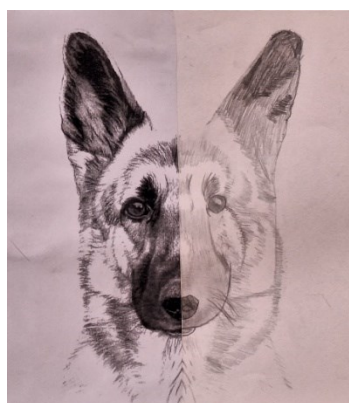
For ever tvoja Tinkara  
Tinkara Ličen, 7. a



Filip Žuran, 3. a, Tihožitje (mešana tehnika)



Eva Lešnik, 4. a, Ptice (slikanje)



Filip Korent in Teja Kocmut, 5. t, Simetrija

Draga narava!

Dejstva, da brez tebe ne morem živeti, ne morem skriti. Si tista, ki jo občudujem. Si moja zaveznica, ko vsi drugi zatajijo, in si tista, ki ji zaupam. Si tista, katere lepote ne morem opisati z besedami, saj takšnih besed ni. Si tista, ki mi zna brez besed povedati, kaj je prav in kaj narobe.

A to vidijo le moje oči; na svetu je še vedno preveč ljudi oziroma parov oči, ki ne vidijo, kaj nam ponujaš, ne prepoznajo tvojih lepot in žal ne opazijo, da v današnjem svetu trpiš in nas na to glasno opozarjaš. Vse, kar počneš, je z razlogom. Ne izbiraš trenutka – ko te preveč boli, bolečino vrneš. In enkrat bo to za večno. Ko boš sama zavladala svetu in nas več ne bo. Lahko je tisoče, milijone, milijarde ljudi, ki trdijo, da svetu vlada človek, a to ne drži. Ti si tista, ki vladaš, čeprav se včasih potuhneš v ozadje. Dolgo si trpela, ampak sedaj, ko imaš tega dovolj, trpimo mi. Krivi pa smo sami. Uničujemo svet, a si določeni še vedno zatiskajo oči, se skrivajo pred dejstvom, da moramo stvari popraviti in da smo pred teboj nemočni.

Naj se ti opravičim v imenu mladih. Drži, da smo gonilo sprememb, vendar ni vse na nas. Če odrasli ne bodo z nami sodelovali in nas poslušali, ne bomo mogli narediti veliko. Ko bomo odrasli mi, bo verjetno že prepozno. Je pa res, da lahko odrasle navdihnemo – s svojimi dejanji in upoštevanjem svetu in tebi prijaznih pravil.

Narava, ker vem, da potrebuješ pomoč, računaj name. Obljubim, da bom tista, ki bo začela spreminjati svet in ti pomagati. Ko bo šla mama naslednjič v trgovino in s seboj ne bo vzela vrečke iz blaga, jo bom opozorila. Kadar bo brat spet povabil ven kakšno punco, mu bom zagrozila, da mora vsak košček smeti odvreči v koš, ki je temu namenjen. Ko bo oče predlagal izlet, mu bom predlagala, da pojdimo raje s kolesi ali se peljimo z vlakom. Tako se bomo imeli bolje – mi in ti.

Moja mama bo zagotovo o mojih dejanjih v prid tebi pripovedovala svojim sodelavkam, oče prijateljem in brat puncici. Jaz pa seveda v šoli, na treningu in vsem svojim vrstnikom. To pomeni več in več in še več ljudi, ki ti bodo pomagali, da znova začneš sijati, kot si sijala prej. Morda boš sprejela opravičilo in po svetu ne bo več ogrožajočih poplav, nevarnih potresov, ki bi rušili mesta, nenehnih nihanj temperatur in še veliko več naravnih katastrof, s katerimi nas opozarjaš, da ti je dovolj, kot ti je bilo dovolj tudi nedavno. Oprosti.

Si bolje? Kje te najbolj boli?

Z ljubeznijo, tvoja Alin

Alin Kokol, 9. b



Matic Fradl, 4. a, Ptice (slikanje)

Andraž Ličen, 4. a, Pokrajina (risanje)



Draga narava!

Ta bel list papirja bom s črnilom okrasila, vanj vlila dušo, ljubezen, strahove in skrbi.

Draga narava, ti si z mano že vse dni, tvoja zelena trava, požgečkala moja otroška je stopala, prečudovite ptice so pele mi za dober dan, dol z visokih krošenj, ko me pot vodila je v Piran. Tam imaš prekrasno morje s školjkami in skalami, ribami, čermi. Visoko v gorah po planikah, sneg se tali. Malce nižje ob vznožju gora voda spokojno žubori, a to ni kar katera koli voda, to je Sava, ki v dolino hiti. A glej ga zlomka, pride neurje, pride avgust, reka poplavi, zdaj se sliši le še jok in krik iz otroških ust. Mati narava, kaj je zdaj to, kaj smo storili, da zaslužili smo zlo?

Sekamo drevesa, gradimo tovarne, mečemo odpadke na tvoja tla. Kdaj se bomo zamislili, se zavedali, kdaj se bomo potrudili, da se ta pekel konča?! Nisi ti kriva, ti hočeš le mir, vem, da je težko, če človek nima manir.

Potrudila se bom ozaveščati ljudi o skrbi zate, da ostaneš v ravnovesju, kakor pred davnimi leti bila si. Želim si, da bi moji otroci zakorakali v prečudovit svet, poln zelenja in lepote, s katerimi ti, draga narava, navdihuješ in olepšuješ našo življenjsko pot. Narava, ti meni si kot druga mama. Kadar koli me kaj teži, pristopim k tebi, posedam pod drevesom in zaupam ti vse skrbi. Zelo dobro poslušam, ne odgovarjam mi, vendar že tvoja energija mi povrne moči.

Ljudje se ne zavedajo, kakšno moč imaš, da ti si tista, ki vse nam daš. Kaj bi mi brez tebe, ti nam daješ čist zrak, pitno vodo, sadove zemlje, v poletnem soncu se lesketa rdeč mak, tvoja visoka smreka se dviga v zrak. Vendar človeška roka, preveč pohlepna, zemljo prepojila je s krvjo, zabetonirala travnike in posekala nedolžno drevo. Tako ne vidiš druge poti, kako nam pokazati, da sami sebi škodujemo.

O, draga narava, pomagali ti bomo vsi, da boš še bolj zažarela v vsej svoji lepoti. Sadili bomo drevje, čistili okolico, pomagali živalim in vse, kar je v naši moči, bomo naredili, da bomo mirne duše po tvoji zemlji hodili, da v sožitju s tabo srce nam bo bilo ter da bomo zakopali vsako bojno sekuro. Odraslim moramo pokazati, da bi njihovi potomci radi živeli v tesnem stiku s tabo in brez skrbi, kaj bo čez leta in česa se morajo bati. Kakšne naravne katastrofe nas še morajo doleteti, da bomo končno spoznali, da se moramo vase zazreti, če želimo v sožitju s tabo živeti.

Pomagala ti bom, da boš naša za vse dni, ker imam te rada, prosim, narava, jaz sem tvoja hči.

Nives Jakolič, 9. a

**KO NISMO PISALI NJEJ, SMO PISALI O NJEJ.**



Matic Fradl, 4. a, Gozd spomladi (slikanje)

**ODA SONCU**

O, sonce mogočno,  
tvoja svetloba ogreva zemljo in srca,

tvoja moč ne pozna meja,  
svetiš na življenje naše, otožno.

Ko pojaviš se na obzorju,  
se prebudijo živali in rastline,  
pomagaš jim videti pot čez planine,  
od rib v morju, do lisic v gozdu.

A ko končaš svojo pot,  
potone zemlja v temo strašno,  
brez tebe vse je hladno,  
strah in žalost zavladata povsod.

Filip Rom, 9. b

**ŽITO**

Kmetič se jeseni radostno smehlja,  
ko žito veselo v zemljo seja.  
Ko raste, ga vedno bolj srčno opazuje  
in ga z žuljavo roko obdeluje.  
Ko pride topla in vesela pomlad,  
se žito odene v zelenkast zaklad.  
Če se sonce bo poleti  
na nebu zadosti smejalo,  
se bo žito ob žetvi na dan prikazalo.  
Veselo in radostno je vedno pri nas,  
če žita in kruha dovolj bo tudi za vas.  
Vsak otrok na svetu se rad smehlja,  
če kruha na mizi dovolj ima,

Lucija Benko, 7. a



Vita Irgl, 3. t, Pomlad (trganka)

## ROŽA

Rože niso iz kože, ne hodijo v lože.

Rože imajo liste, prelepe in čiste,  
kopa jih rosa, po kateri rada hodim bosa.

Vsaka roža je lepa bolj kot pujsa Pepa,  
a za malo šalo vsaka roža ne mara,  
ko jo deček boža.

Rajši ima dekleta, katerih mama prah  
pometa.

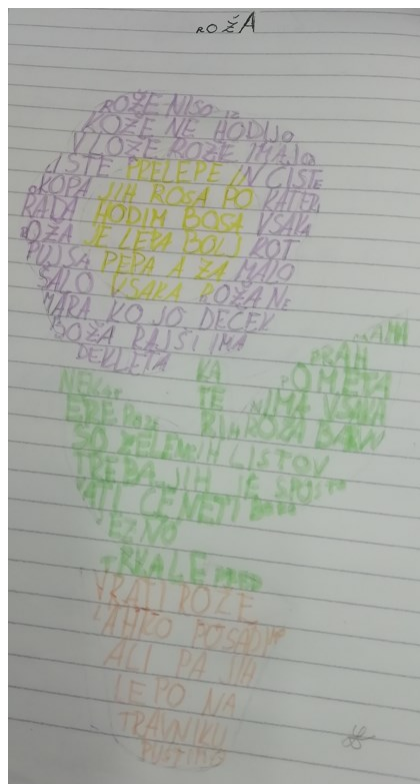
Nima vsaka roža barvnih listov.

Nekatere rože so zelene.

Treba jih je spoštovati,  
če ne, ti bodo jezno trkale pred vrati.

Rože lahko posadimo  
ali pa jih lepo na travniku pustimo.

Lucija Vidovič, 5. a



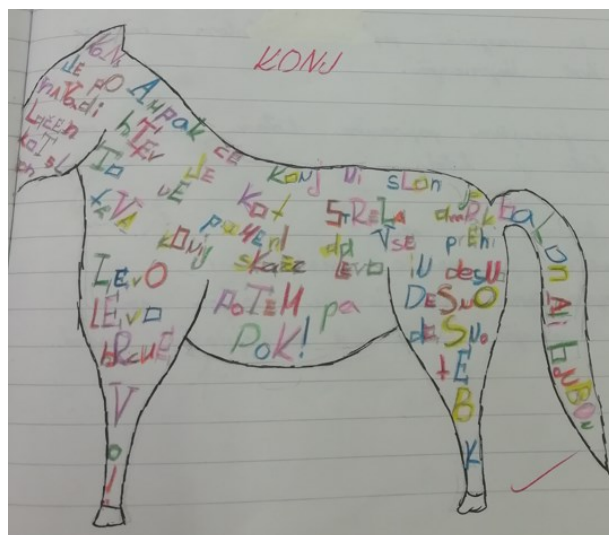
## KONJ

Konj je po navadi lačen kot slon,  
ampak če konj ni slon,  
je balon ali bonbon.

Hiter je kot strela,  
ampak to ne pomeni,  
da vse prehiteva.

Konj skače levo – desno,  
levo – desno,  
levo – desno,  
potem pa pok, brcne te v bok.

Žana Kozel, 5. a



---

**NESTRPNO SMO ČAKALI BREZSKRBN POLETJE, A NAJPREJ NAS JE  
ČAKALA DOLGA ...**

**ZIMA**

Teja odeja večkrat zmrzuje  
in se nam rada posmehuje.

Pa zmrzuje, pa zmrzuje,  
a si nikoli nič ne snuje.

Potem pa si le nekaj domisli,  
naredi en skok, ki je povzročil velik pok,  
saj je Tejo čez led odnesel močan tok.

Tina Kocmut, 7. a

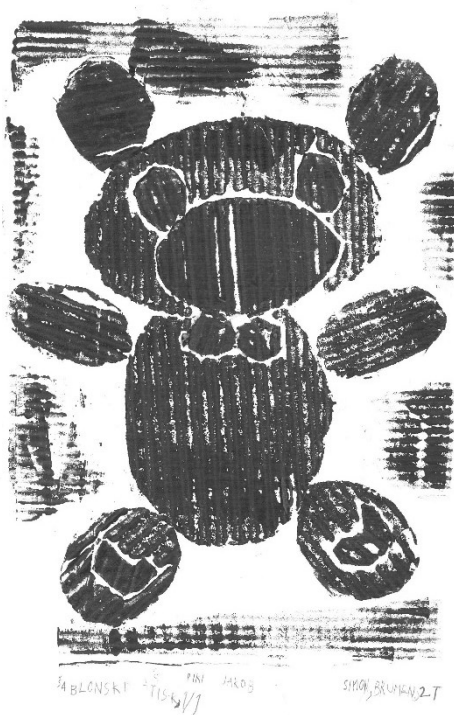


Zoja Horvat, 3. t, Zimska idila





Mihajl Stojković, 3.a, Medved



Nela Mohorič, 2. t, Beli medvedek

### MOJ DAN POZIMI

Mrzlo je in veter piha,  
zebe me močno.  
Kapa, šal in rokavice,  
nujni so zelo.

Zjutraj v postelji je toplo,  
ura že zvoní.  
Joj, kako je težko vstati,  
že se mi mudi.

V šoli pridno sodelujem,  
pišem, se učim.  
Doma nalogo delam,  
zvečer sladko zaspim.

Imam še čas za sebe,  
igre in kolo.  
Smučke, rolerji in žoga,  
všeč so mi zelo.

Aleksej Vidovič, 9. a

## DOLGI ZIMSKI VEČERI PA SO ODLIČNA PRILOŽNOST ZA UČENJE IN BRANJE.

Četrtošolci smo tako razmišljali o branju, knjigah in knjižnicah.

V knjižnici je mirno, pravi kraj za pisanje domačih nalog. Sama bi zelo rada napisala knjigo. Začetek bi bil takšen:

»Čokolada je padla s police, ki je nisem dosegel. Pobral sem jo in tekel, kolikor so me nesle noge. Še preden bi jo lahko skrnil v sobi, sem jo pojedel.«

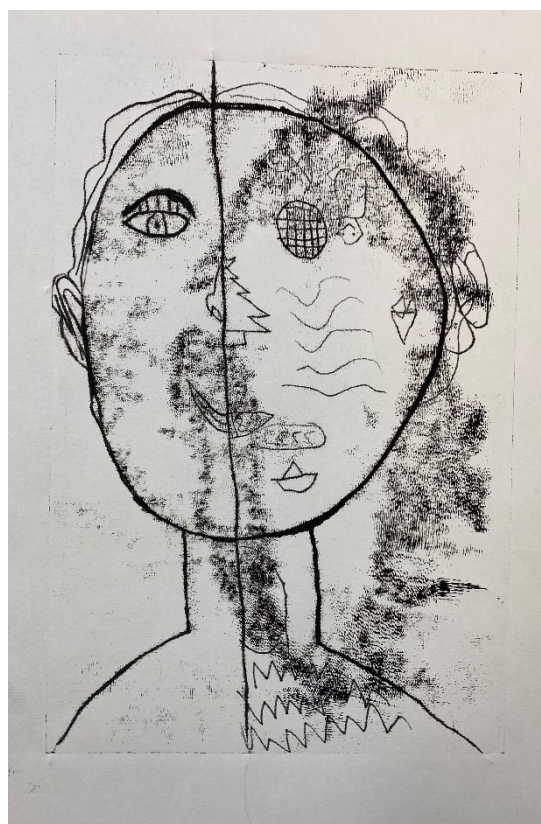
Zgodba bi postajala vedno bolj napeta.

V življenju je dobro imeti knjige, postanejo naj del tebe.

Julia Tian, 4. a



Gaj Julij Vnuk, 3. a, Kuža (marioneta)



Gal Topolnik, 3. a, Jaz v ogledalu (monotipija)

Branje je kot zaklad, ampak ne napolnjen z zlatom, temveč z znanjem in besednim zakladom. Knjižnica je kot raj za knjige. Meni knjižnica pomeni dom za moje znanje, je kraj za sprostitev, za oddih od vsega. V knjižnici moramo upoštevati pravila; moraš biti tiho, knjigo moraš vrniti na isto mesto, kot si jo vzel. Knjižnica mora biti urejena, ni pomembno, kako velika je, vsaka ima polno znanja v knjigah.

V knjižnici rad berem, ker je mirno.

Bibliobus je znanje, ki se deli po občinah na štirih kolesih.

Če redno obiskuješ knjižnico in bereš knjige, si bližje uspehu.

Filip Železnik, 4. a



Lina Kuzminski, 6. t



Julia Tian, 4. a, Geometrijska telesa (slikanje)

Z branjem si razvijamo domišljijo. Branje me zelo veseli, saj je knjiga moja dobra prijateljica. V knjižnici je zelo veliko knjig. Na naši šoli imamo knjižničarko, ki nas zelo pritegne k branju. Bralni kotiček v knjižnici izgleda kot velik šotor, narejen je iz blaga in lesa. V knjižnici rešujemo tudi uganke. Manjši otroci lahko v knjižnici rišejo, pri tem pa morajo biti tiho. Knjižne police so napolnjene z veliko knjigami. Ko greš med police, vzameš lesen kazalček, ko vidiš knjigo, ki ti je všeč, daš kazalček na tisto mesto, kjer si knjigo vzela.

Moja najljubša zbirka so knjige o Anici, med njimi pa mi je še posebej všeč Anica in grozovitež. Lik Anice mi je všeč, saj je zelo prijazna in tudi radovedna.

Če veliko bereš, imaš tudi veliko znanja.

Taja Lešnik, 4. a

Branje je abecedni zaklad.

Naša knjižnica je velika in lepa, na vsaki polici je pravi zaklad. Imamo tudi bralni kotiček, kjer se vsak takoj umiri. Knjižničarka nam svetuje, pomaga izbrati in najti knjige. Prireja nam tudi predstave o lepih slikanicah.

Moje najljubše knjige so Huda risinja, Deček Brin na domačem kolišču, Kakšno drevo zraste iz mačka in še veliko drugih.

Zame je knjižnica domišljijski prostor, kjer se domišljija ne ustavi.

Ne smemo pozabiti, da je branje super in koristno.

Samaja Žunkovič



Mojca Čeh, 8. b

Branje je zakon za ljudi.

V knjižnici je zabavno, tam je na ducate knjig. Bereš lahko v knjižnici, v učilnici, doma ...

Obstaja tudi potujoča knjižnica. Bibliobus nas v našem kraju obišče vsak mesec.

Naša knjižničarka je zelo prijazna. Poznam več knjižničark. Moja mami tudi rada bere.

Raje berem stripe, vendar kdaj pa kdaj preberem tudi knjige v zgodbah. Najraje berem pred spanjem in ko pridem po pouku domov.

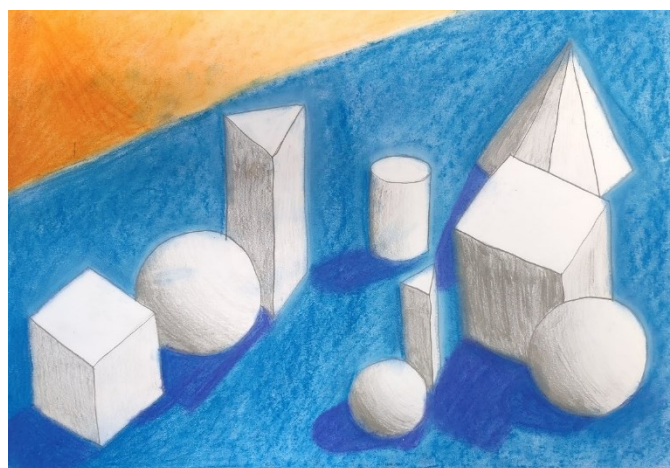
Branje je v redu, ker se iz knjig vedno nekaj novega naučiš.

Moja najljubša knjiga je Stripovski klub Mačjega mulca.

Andraž Ličen, 4. a



Vanesa Mahorič, 9. a



Liona Lovrenčič, 8. a

Zelo rada berem knjige in pri tem uživam.

Naša knjižnica je zelo zabavna, saj imamo bralni kotiček. Knjižničarka je zelo prijazna, vedno ti pomaga najti knjige.

Najbolj uživam brati v knjižnici, ker sta tam mir in tišina. Takrat sem mirna in zbrana. Branje je zelo pomembno za nas, saj se pri tem veliko naučimo. Ko sem se naučila brati, sem skoraj vsak teden obiskala knjižnico. Veliko knjig sem si že izposodila. Tisti dan, ko si knjigo izposodim, že pričnem brati.

Moja najljubša knjiga je Anica in športni dan. Ob branju te knjige sem se veliko nasmejela, pa tudi veliko naučila, pa še športne dneve imam rada.

Zaradi branja knjig postajaš pametnejši.

Knjige rada berem, ko je deževen dan.

Eva Lešnik, 4. a

Branje je zelo zanimivo in tudi koristno. Pomaga na pri tvorjenju lepih povedi, razvija domišljijo. Knjižnica je zanimiv prostor. V naši knjižnici imamo bralni kotiček, kjer se lahko sprostimo in beremo knjige. V knjižnici je veliko zanimivih knjig. Naša knjižničarka je zelo prijazna, verjamem, da so tudi druge, a naša knjižničarka je še posebej prijazna. Vedno nam pomaga, sprejme vsakega, ki pride. Če knjige, ki jo iščeš, ne najdeš, ti jo z veseljem poišče, in naslednjič, ko prideš, te knjiga že čaka.

V knjigah najdeš svoj navdih, vsaka knjiga ti na svoj način da veliko čarovnije.

Vita Breznik, 4. a

Z branjem pridobimo veliko znanja, veliko novega se naučimo. Branje je tudi zelo koristno za naše možgane.

V knjižnicah so knjige, v knjigah je domišljija. V naši knjižnici je veliko knjig in tudi prijazna knjižničarka, ki nam pomaga poiskati knjige. Da knjige lažje najdeš, so police označene s črkami.

Najraje berem knjige, ki imajo več poglavij in kjer glavni junak doživi veliko pustolovščin. Takšna knjiga je knjiga Deček Brin na domačem kolišču, ki je ena mojih najljubših knjig.

Tilen Kolednik, 4. a

Branje je zelo poučno. Imam kar nekaj sošolcev, ki veliko berejo.

Knjižnica Osnovne šole Destnik-Trnovska vas je moja najljubša knjižnica. Je najboljša, kar sem jih videl, saj je v njej bralni kotichek. To pa ni navaden kotichek, temveč šotor, obdan z blazinami in plišastimi igračkami iz zgodbic. Ko vstopiš v knjižnico, so vsepovsod, kamor pogledaš, police, obdane s knjigami. V knjižnici je knjižničarka po imenu Nina Čeh. Vedno te pozdravi z nasmejanim obrazom. Ima tudi gromozansko mizo za učenje in fotelj. Jaz bi se kar vselil v knjižnico. Naša knjižničarka je vedno vesela našega obiska.

Moje najljubše knjige so Grozni Gašper, Kapitan Gatnik in Pasji mož.

Maj Lovrenčič, 4. a



Žana Petek, 5. a, Tihožitje (slikanje)



Blaž Dominko, 2. t, Mačka



Tina Šuta, 5. t

## SONČNI GRIČ

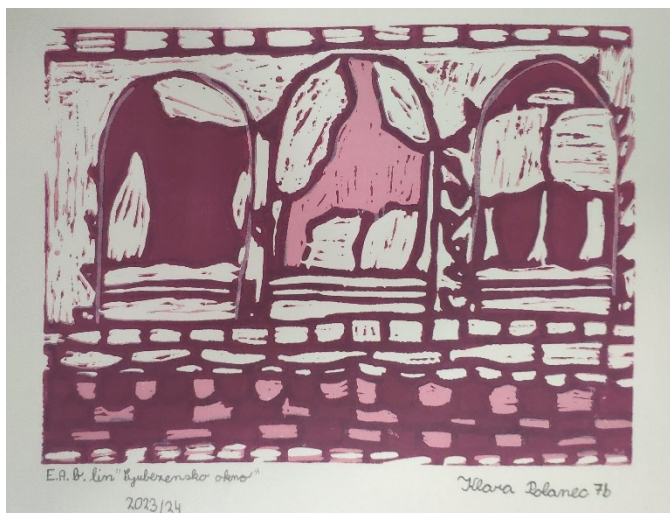
Branje je lahko zelo zabavno. Dobro je za možgane in telo. Tudi sam rad berem knjige in ustvarjam pravljice, še posebej zato, ker imam dobro domišljijo. V šoli imamo zelo prijazno knjižničarko.

Nik Simonič, 4. a

Ko vstopiš v knjižnico, je, kot da bi stopil v svet pravljič. Tam jih tudi pripovedujejo. V knjižnici lahko tiho bereš, delaš naloge. Knjižnica je najbolj miren prostor v šoli.

Knjige so sanje, ki jih držimo v rokah.

Tim Emeršič, 4. a



Ko berem, se počutim, kot da bi bil v čudežni deželi. Knjiga je vse, kar potrebuješ, da se sprostiš.

Knjižnica je polna knjig. Če ne bi bilo knjig, ne bi bilo nas.

Matic Fradl, 4. a

Z branjem se naučimo pisati lepe povedi in ob tem se še veliko naučimo. Če pri branju ne uživaš, ne bereš prav.

V naši knjižnici imamo prijazno knjižničarko. Pomaga nam pri iskanju knjig. V knjižnici je tišina, ker je tam tudi bralni kotichek. V vsaki knjižnici veljajo enaka pravila.

Za nekatere je knjižnica najlepši kotichek na svetu, tudi naša knjižnica je čarobna.

Neo Muraj Turkuš, 4. a



Tinkara Ličen, 7. a



Eva Širec, 3. a, Peščena ura  
(mešana tehnika)



Vita Mohorič, 8. a



KARTONSKI TISK

ŽIVALI 1/2

ŽAVOR ORNIK  
3.4.2024

Branje je zabavno. V knjižnici mora biti tišina. Knjižničarka je prijazna. Pomaga ti iskati knjige. V knjižnici lahko na kavču beremo knjige.

Mila Biškup, 4. a

Knjige rad berem včasih.

Knjižničarke so zelo prijazne. Če pa jih razjeziš, pa ne. V knjižnici moraš biti tiho, ker se nekateri tam učijo. Bile sem že v knjižnici na Ptuju.

Moja najljubša knjiga je Kapitan Gatnik.

V knjižnici mi je všeč tudi zato, ker nam knjižničarka vedno pomaga, podaljša nam tudi čas izposoje knjige.

Knjige so zelo dobre za življenje.

Noah Santiago Kramberger, 4. a

Z branjem knjig utrjujemo svoje branje in se zraven veliko naučimo.

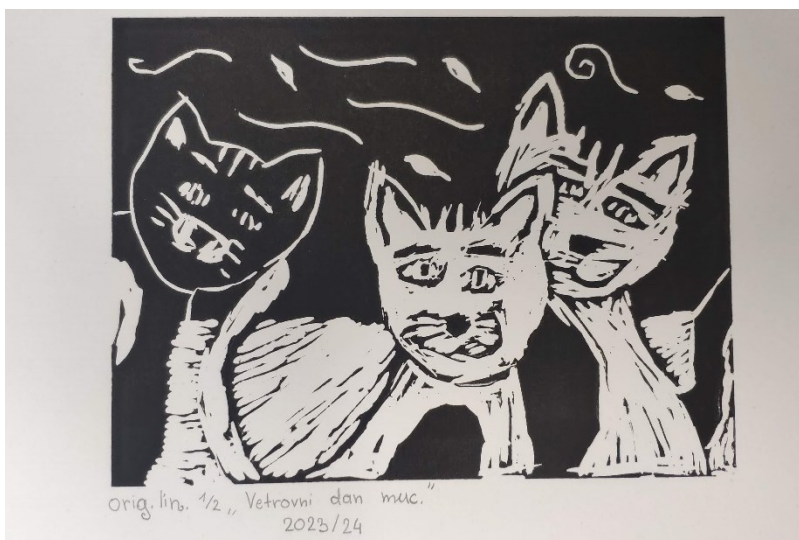
Če v življenju hočeš nekaj doseči, moraš prebrati veliko knjig.

Maksimilijan Novak, 4. a

Branje je pomembno za možgane. Tudi jaz, tako kot moji sošolci, rada hodim v knjižnico, saj imamo prijazno knjižničarko.

Zelo zanimivo je brati knjige. Moja najljubše knjige so Eva in kozel, Čarobni muc, Čarli in tovarna čokolade, Grozni Gašper in druge.

Amadeja Kozel, 4. a



Branje knjig je zelo koristno in poučno, tudi jaz zelo rada berem knjige.

Knjižnica na naši šoli je med manjšimi. Vendar so police polne zanimivih knjig. Naša knjižničarka je zelo prijazna, vedno ti pomaga poiskati knjige, ki jih potrebuješ. V knjižnici imamo tudi lepo urejen bralni kotiček. V knjižnici mora biti tišina.

Pri branju moraš biti zbran in miren, če nisi, ne boš vedel, kaj bereš.

Mene branje pomirja in sprosti.

Ajda Lovrec, 4. a



Neli Bubnjar, 3. a, Klovn (barvni pasteli)



Aneja Vočanec, 3. a, Hišica v gozdu (mešana tehnika)



## SONČNI GRIČ

Brati moramo, da pridobivamo znanje. Z branjem si razvijamo tudi domišljijo.  
V knjižnici se bere in mora biti tiho. Knjižnica je urejen prostor.  
Moja najljubša knjiga je Pasji mož.  
Naši možgani potrebujejo branje, tako kot naše telo gibanje.

Nik Pukšič, 4. a

Knjižnica je velik prostor, kjer se veliko naučimo. V knjižnici se umiriš in sprostiš. Tam moramo biti tiho. V knjigah spoznaš nove besede.  
Moja najljubša knjiga je Pasji mož. Rad imam knjige, kjer junak reši svet pred zlobneži.

Tomi Toš, 4. A



Ana Irgl, 5. a, Granatno jabolko (slikanje)

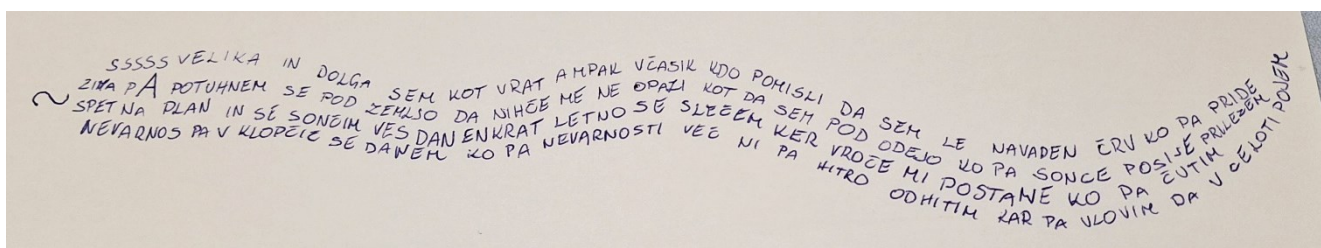


Žana Kozel, 5. a, Drevored (slikanje)

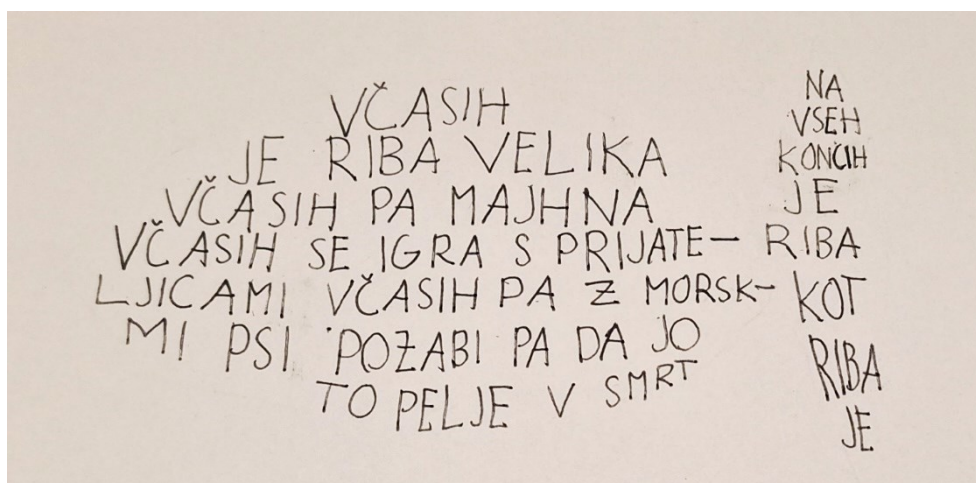
PETOŠOLCI SMO ZDRUŽILI LIKOVNO IN BESEDNO UMETNOST ...



Gal Požegar, 5. t

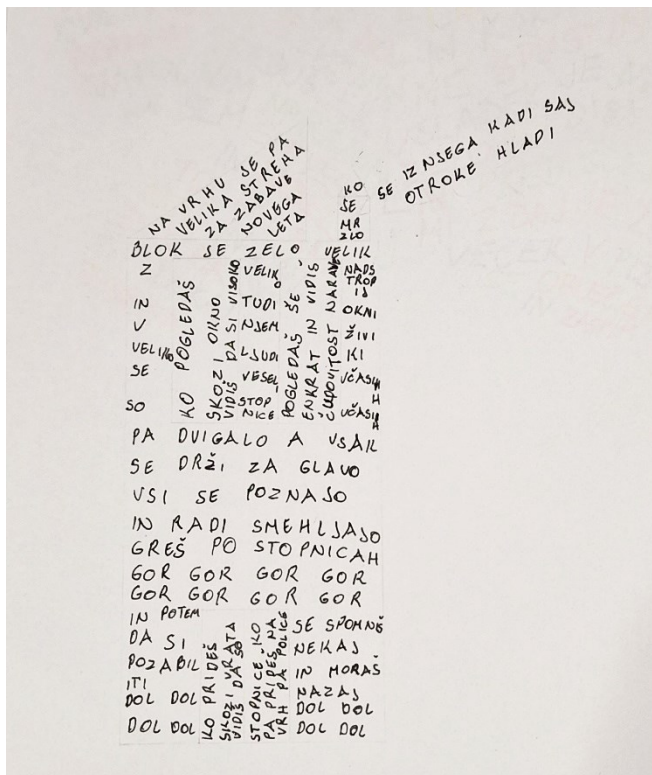


Glorija Čeh Bogme, 5. t

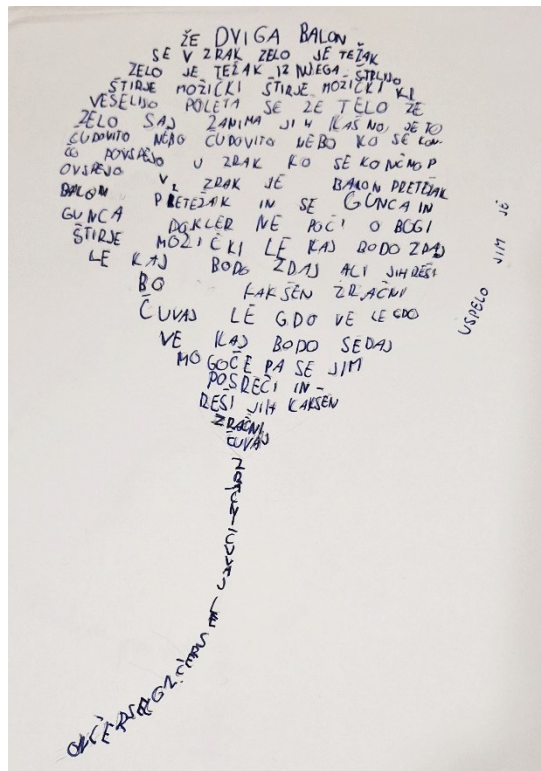


Leon Hauzer, 5. t

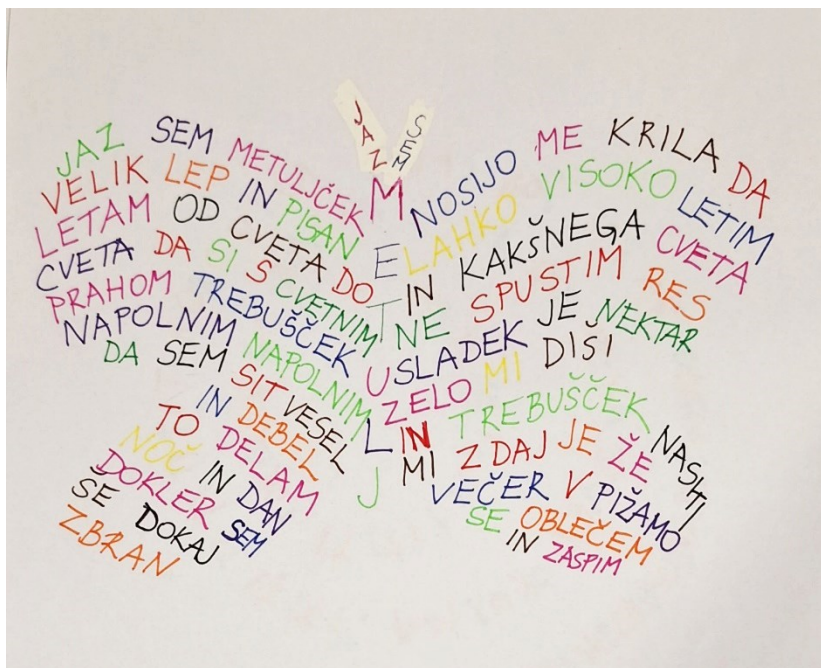
# SONČNI GRIČ



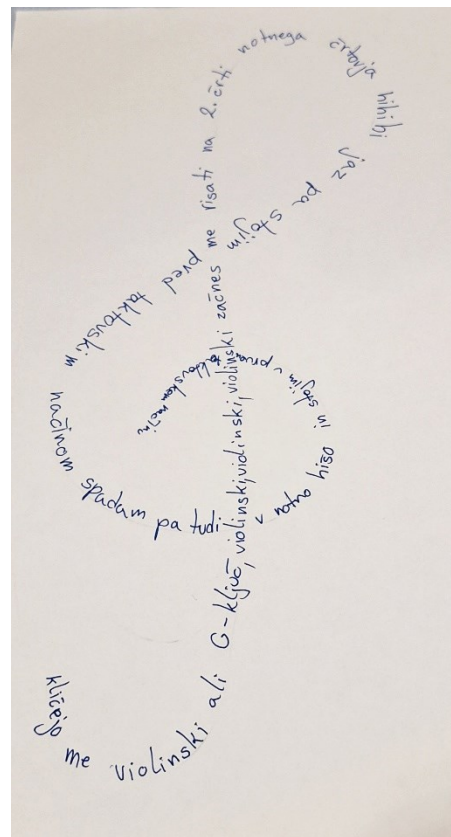
Leja Arnuš, 5. t



Nick Horvat, 5. t



Tjaša Horvat, 5. t



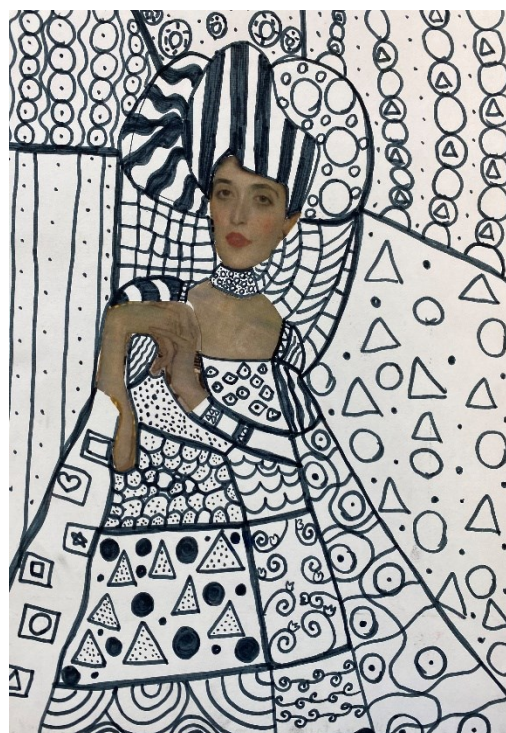
Teja Kocmut, 5. t

**SPET DRUGI SMO V VERZE UJELI TISTO IN TISTE, KI SO NAM POSEBEJ  
PRI SRCU.**

**NAJBOLJŠA BABI**

Najboljša babi,  
ki nas nikoli ne pozabi.  
Streže nas, kakor da  
smo na pravi zabavi.  
Razvaja nas tako,  
da vsak dan siti smo.  
Za sladico naredi  
nam potico.  
In po vsej tej hrani  
še sanjamo o prebavi.  
Zato najboljšo babi  
imamo iz srca radi.

Urška Simonič in Špela Čuš, 6. a



Taja Vuk, 3. a, Gustav Klimt (risba)



Vanesa Fleisinger, 3. a, Sestra (barvni pasteli)

**MAMA**

Mama je ena sama,  
v sebi večno mlada.  
Z njo je sama drama,  
a kljub temu jo imam rada.

Mama me vzgaja,  
mama me brani.  
Mama mi ugaja,  
mama me hrani.

Kaj pa, če obstaja svet,  
kjer se brez mame  
da živet,  
in cvet raste sam.

Ne verjamem v ta svet.  
V praznih lažeh je ujet,  
saj brez mame  
se ne da živet.

Nuša Murko, 8. b

**LJUBEZEN**

Ljubezen je bolezen,  
ki v hipu odide  
daleč v globine,  
a vedno ostane  
se skriva v sobane,  
globoko v možgane,  
kjer večno ostane.

Nuša Murko, 8. b



Nika Lah, 2. t, Cvetiča pomlad



Sofia Nežmah, 3. t, Ples v vetru

**PESEM O NOGOMETU**

Srce bije nam,  
ko gledamo Real,  
če izgubimo,  
nič se ne bojimo,  
ker naslednjo zmago že lovimo.

Vini, Modrič in Valverde,  
to naši junaki so,  
ko izgubijo in  
ko zmagajo, vedno tukaj so.

Gledamo in gledamo, kako izgublajo,  
a ko zadnje minute so,  
vedno zmagajo.

To so torej naši Madridčani,  
ki jih imamo radi vsi.

Nik Lorenčič, 6. a

### SONČEK

Ti si moj sonček,  
si kot bonbonček.  
Nasmeh mi pride na obraz,  
ko slišim tvoj glas.

Srce mi začne biti,  
tako da ne morem več skriti.  
Želim si oditi,  
a tako lepo je grešiti.

Pogledaš me v obraz,  
poveš mi na glas,  
spet si mi dala dokaz,  
da ljubiš me, kakor te jaz.

Nuša Murko, 8. b



Bine Arnuš, 8. a

### ZALJUBLJENA TJAŠA

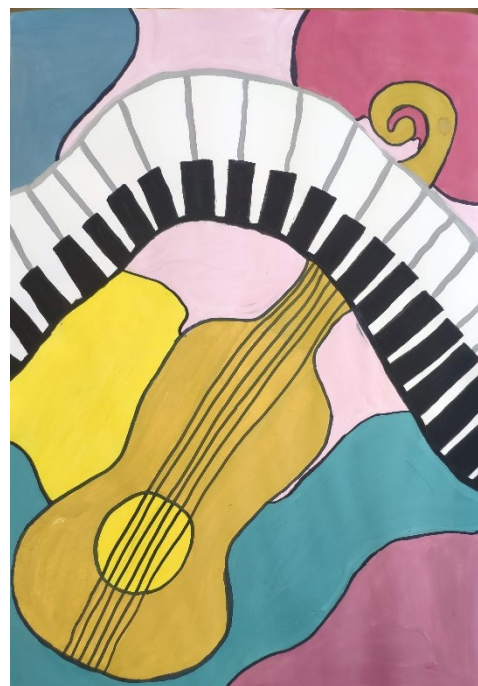
Tjaša ima le eno stvar v glavi  
rjavih las,  
suh v pas  
to je zanjo fant ta pravi.

Oh, ta Tjaša,  
še Božičku je pisala,  
da bi se z njim skupaj smejala,  
take je več skoraj noben ne prenaša.

Njena bolezen res je huda,  
da se bo zaljubil vanjo  
in lepo ravnal z njo  
bo vložila veliko truda.

Res je v redu punca, ampak  
se nič več ne uči,  
saj v mislih vedno vidi le te oči  
verjamem, da se bo poboljšala in bo enkrat brez napak.

Lina Trunkl Fras, 8. a



Liona Lovrenčič, 8. a

**PESEM O TJAŠI**

Vse si upa  
in nikoli ne obupa.  
To je Tjaša,  
ki je noben ne prekaša.

Je zelo pogumna  
in tudi razumna,  
glavna vedno  
nikoli ji ni nič bedno.

Rada se smeji  
ter se ničesar ne boji.  
Nič je ne prizadane  
lahko zakrpa vse rane.

Prijatelj je ima veliko,  
vse opravi z odliko.  
Zna se postaviti zase  
zato vedno verjame vase.

Lina Trunkl Fras, 8. a



Tjaša Horvat, 5. t



Tjaša Požegar, 3. t, Skrivnostno dekle

## NEKAJ STIHOV IN POVEDI SMO NAMENILI TUDI (ZA NEKATERE) MANJ PRIJETNIM TEMAM.

### JESSIE, MOJA NAJLJUBŠA PSIČKA, JE POGREŠANA

Ko smo prišli domov z morja, smo šli k sosedom. Sosedu so nam povedali, da je Jessie pogrešana.

Minilo je nekaj tednov. Izgubila sem vso upanje, da je Jessie še med živimi. Začela sem klicati njeno ime, a ni prišla od nikoder. Bila sem tako potrta, da sem imela včasih privide. Začela sem slišati lajež drugih psov. To me je še bolj potrlo. Mislila sem, da bodo vsi žalostni dogodki v mojem življenju obstajali zaradi Jessijine smrti. Na srečo je bila tu Lina. Povabila sem jo pod dežnik. Pogovarjali sva se. Lina mi je razložila, da je tudi njej poginila psička.

Po pogovoru sem se počutila bolje. Bila sem srečna, da je Lina moja najboljša prijateljica. Odločila sem se, da ko bom sama doma, bom zgradila Jessie nagrobnik.

Lucija Vidovič, 5. a



Eva Forštnarič, 5. t

### ŽALOST S KLOBUČKI

Za moj 4. rojstni dan je bilo vse popolno, a vendar me je ena stvar spravila v zelo močan jok in žalost.

Za moj 4. rojstni dan mi je mami kupila krasne klobučke z mojim imenom. Bila sem zelo vesela, da sem jih dobila. Ko so prišli prijatelji, sem jim dala klobučke, vendar nobenemu niso bili všeč. Metali so jih po tleh, jih rezali, en je celo pristal v bazenu. To me je zelo razžalostilo in začela sem jokati, tako zelo, da so me skoraj vsi slišali.

Ena oseba je prišla do mene, to je bila Ana. Ona je bila edina, ki je nosila klobuček. Z njo sem šla pod dežnik in zelo me je potolažila. Razložila mi je, da vsem niso všeč klobuki in da to ne pomeni, da me ne marajo, ampak to, kar so delali s klobučki, ni bilo prav. Nato je prišla moja mami in z njo so prišli vsi moji prijatelji. Vsi so se mi opravičili in šli smo se igrati dalje.

Ugotovila sem, da če si žalosten, ti lahko vedno nekdo stoji ob strani in te razume. V mojem primeru je to bila Ana, ki mi je zelo pomagala.

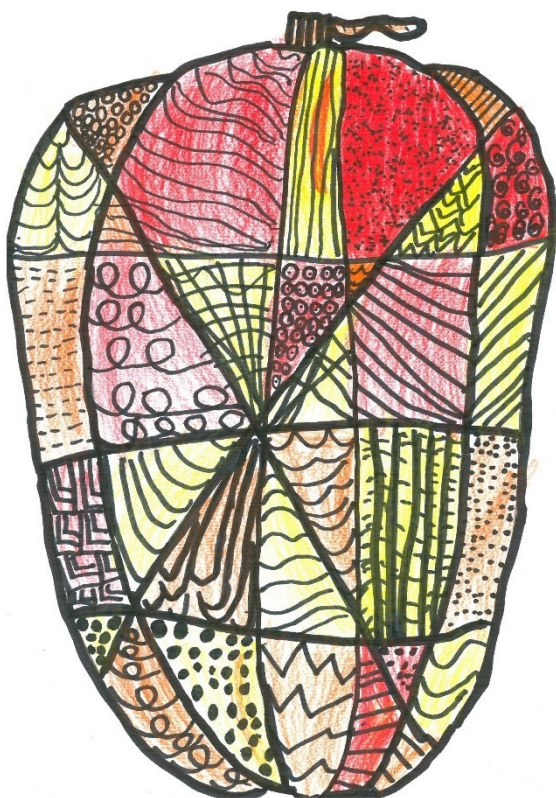
Ana Murko, 5. a



## ZELENJAVA



Hana Bratušek, 5. t



Maja Drevenšek, 2. t, Buča

Bljaaaak!  
Zelenjava je kakor trdnjava.  
Brokoli, cvetača, to je prava zelenjava.  
Zeloooo je zdrava.

Otroci je ne jedo radi,  
saj so trmasti in mladi.  
Zanje so le bonboni ta pravi,  
najboljši in najbolj zdravi.

Starši z njo živijo,  
zato nam ves čas z njo težijo.  
Starši želijo, da jemo jo mi,  
a zmeraj se radi upiramo ji.

V naši glavi zmeraj doni:  
»Ne jej zelenjave,  
saj te že tako zob boli!«

Ni važno, če si star ali mlad,  
zelenjave ne ješ rad.  
Tudi, če je zelenjava stara ali mlada,  
zmeraj te ima rada.

Vem, da zelenjava ti ne diši,  
zamisli si tako,  
ki jo razumeš le ti.

Zamisli si, da zelenjava  
kriči, poje in se smeji.  
Tako lažje prebavimo jedi,  
ki nam morijo vse dni.

Ko mama zelenjavo praži,  
vonj gre po celi garaži.  
Ker zelenjava se važi,  
nas njen vonj rad draži.

Ko malček jo zagleda,  
gleda, kot da vidi medveda.  
Takrat nas vse spominja na cvetačo,  
ki jo vidimo kot krastačo.

Medtem ko se nam to godi,  
vidimo, da se nas zelenjava res drži.  
Na koncu za vselej ugotovimo,  
da je zelenjava ta prava in najbolj zdrava.

Sara Lešnik, 6. a

## PESEM O SLOVENŠČINI

Ko se ura slovenščine začne,  
vsi kremžimo se,  
saj slovenščina kruta je.

Glagol je težak,  
pravi junak.

Abeceda čez učilnico leti  
čez reveže,  
ki z njo  
mučimo se.

Pazi!

Premi govor je zelo zahteven,  
ker pri njem imamo narekovaj.

Če narekovaj in vprašaj  
narobe postaviš,  
si pogubljen,  
ker točke izgubiš.

Prva, druga in tretja oseba  
nam težila je s tem  
polovico razreda.

Prva oseba so  
jaz, midva, mi,  
druga ti, vidva, vi,  
to nam celo leto že teži.

On, ona, ono  
v glavi mi že zvoni.

Slovenščina nam celo leto teži,  
saj bi prav rada,  
da vprašani smo mi.

Jaka Emeršič, 6. a

## UTRUJEN

Med poukom se ti ne da poslušati,  
ker si tako utrujen,  
da ti beseda gre v levo uho,  
pri desnem pa ven.

Ko prideš po šoli domov,  
si tako utrujen,  
da bi se kar v posteljo skotalil  
in se ne bi zbudil.

Na koncu dne pa si  
le otrok, ki ima  
veliko skrbi.

Jaka Emeršič, 6. a



Lan Horvat, 3. t, Košarkar

### ŠOLARSKA

(poustvarjanje na Župančičevo pesem  
Žebljarska)

Od osmih do dveh  
v šoli sedimo,  
pišemo, rišemo in se učimo.  
Ura slovenščine vedno se vleče,  
ko Leon nagaja, res nimamo sreče.  
Do zadnjega zvonca se muka godi,  
ki naslednji dan se spet ponovi.  
Pridemo v šolo,  
učit'li težijo  
in s snovjo nas morijo.  
Vsak pogovor med uro nam zmotijo,  
vedno, ko žvečimo, nas zalotijo.  
Žvečilko moramo dobro skriti  
ali jo na ukaz takoj izpljuniti.  
Iz dneva v dan,  
to strašen je plan,  
kako uničiti otroštvo nam.

Nives Jakolič, 9. a



Jan Maguša, 2. t, Sova

### SLUŽBENA POT

Ko enkrat odrasteš, se ti mudi.  
Prav vsak odrasel brezglavo hiti.  
»Mudi se, mudi!« očka kriči,  
na poti v službo, kjer nikoli dolgčas ni.

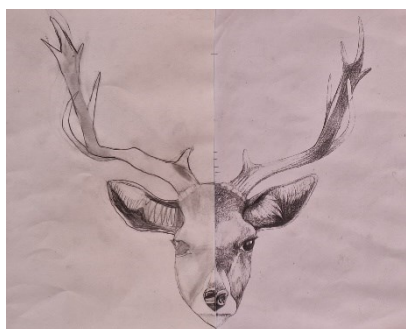
V službo priteče in kup papirja reče:  
»Spet si zamudil, vse bratce prebudil.  
Zdaj pa pojdi v kot saj si pravi falot.«

Očka ugotovi, da ima preveč skrbi,  
Zato sam sebe razvedri.  
Nato odide domov – srečen, a malce  
tečen.

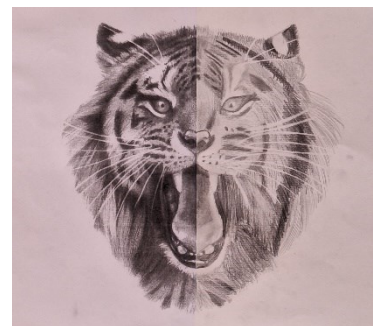
Tiara Mukanović, 6. t



BILI SMO STROGI FILMSKI KRITIKI ...



Andraž Benko, 5. t



Tina Šuta, 5. t

**OCENA FILMA: HAČIKO**

Izvorni naslov: A dog's tale  
(Drama, družinski film)

Dolžina: 93 minut

Leto: 2009

Država: ZDA

Jezik: Angleščina s podnapisi

Scenarij: Stephen P. Lindsey

Režija: Lasse Hallstrom

Glasba: Jan J. P. Kaczmarek

Igrajo: Richard Gere, Joan Allen, Sarah Roemer, Erick Avari, Jason Alexander, Davenia Mc Fadden, Robbie Sublett

Že pred desetletji, in sicer 1987. leta, so Japonci posneli svojo verzijo te zanimive zgodbe o povezanosti človeka in njegovega najboljšega prijatelja. Leta 2009 se je predelave filma oziroma snemanja iste zgodbe, ki se je odvijala v prejšnjem stoletju na Japonskem, lotil priznani švedski režiser Lasse Hallstrom, v glavi vlogi pa je nastopil Richard Gere. Tako smo še tistega leta dobili angleški film, dramo, družinski film, ob gledanju katerega mnogo gledalcev potrebuje robčke. Direktno v videoteke (kar nekateri obžalujejo) je prišel film o srčnem psu pasme Akita, ki ga kot mladička najde Parker Wilson (profesor glasbe na akademiji). Ker je ženi obljubil, da ne bodo več imeli psa, je vseeno srčno upal na njeno privolitev.

Ko se je nekega mrzlega večera vračal domov, je našel pasjega mladička, ki mu je na ovratnici pisalo ime Hačiko. Parker je težko razumel, zakaj bi kdo takšnega kužka pustil na ulici. Pozanimal se je o njem in ugotovil, da se je Hači izgubil na letalu. Kljub ženinemu nasprotovanju si ga je kmalu prisvojil in med njima je nastala neločljiva vez. Ker je bil pes ljubezniv, sočuten in tudi neomajno zvest, je lastnika vsak dan pospremil do železniške postaje in ga ob uri prišel pričakat. To je zanj postala nepogrešljiva rutina.

Ko si je Hači sam utiral pot skozi ograjo, je to motilo številne sosede, ki se jim je njegovo ravnanje zdelo precej moteče in čudno. Mnogokrat niso razumeli njegove zvestobe in ljubeznivosti, ki se nas, gledalce, v filmu zagotovo dotakneta. Vendar so ga, kljub razdejanjem, ki jih je pes povzročil, vsi imeli radi, tudi takrat, ko se je sam sprehajal po mestu. Hači veliko razmišlja o življenju in drugačnosti, kar je prikazano s črno-belimi slikami. Ni mu jasno, zakaj je tako drugačen od drugih psov.

V filmu je v ospredju Hačijeva zvestoba, s katero vedno reši vse težave, kar nas še bolj pritegne k ogledu. Skrb in sočutnost skrbnika do psa gledalca še bolj vabita k posnemanju. Misel psa, da nikoli ne smemo odnehati, če menimo, da delamo prav, je neke vrste moto filma, ki nas uči, da delajmo dobro in ne odnehajmo ter bodimo zvesti sami sebi in drugim. In potem se je zgodilo ... Lastnika je v službi infarkt in se ni vrnil domov. Hači je čutil, da bo nekaj narobe, zato lastniku prinese žogo, kar ni njegova navada. To nam kaže, kako je hišni ljubljeneček tudi dober prijatelj. Hači je svojega lastnika še sedem let vsak dan čakal na istem mestu, kar ponazarja sprememba letnih časov na sliki.

Film so tokrat ustvarile tako ženske kot moški. Pohvalo za odličen film si najprej zaslužita režiser in scenaristka, ki sta znala zelo poučen moto zlit v zabavno in duhovito zgodbo. Film se zdi prekratek za vse, kar bi si Hači še želel ušpičiti. Zelo dobro je izbrano ozadje, ki nam na koncu omogoči še lažjo prestavo, kako minevajo letni časi. Filmska glasba nam nudi prijetno podlago. Morda pa nas vendarle zmoti žalosten konec, ki nam včasih ne ustreza najbolj.

Marija Dvoršak, 6. a



Lejla Meško, 9. b



Anej Resman, 8. a



Sara Tašner, 8. b



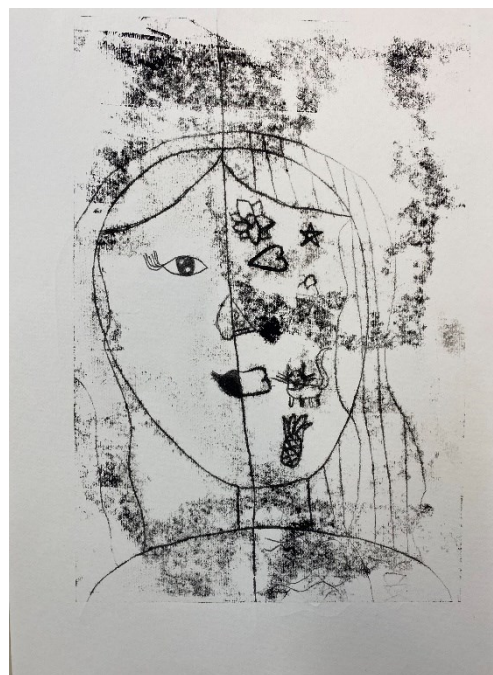
Nives Jakolič, 9.



Zala Krepek, 7. a



Lina Vindiš, 7. b



Lana Halužan, 3. a, Jaz v ogledalu  
(monotipija)

### OCENA FILMA: NIKA

Film distribucije Cinemania group  
NIKA (družinski film)

Dolžina: 90 minut

Leto: 2015

Država: Slovenija

Jezik: slovenščina

Scenarij: Matjaž Pikalo in Slobodan Maksimović

Režija: Slobodan Maksimović

Producent: Nora Production Group

Igrajo: Ylenia Mahnič – Nika Franko, Marjuta Slamič – Mojca Franko, Benjamin Krnetič, Nenad Tokalić, Sebastian Cavazza – Robert Franko, Gašper Tič, Primož Pirnat, Borut Veselko, Gojmir Lešnjak Gojc, Zala Đurić Ribič, Demetra Malalan

V adrenalinski zgodbi o najstniških strasteh, ljubeznih in upornosti spoznamo mlado Nika, ki je med odraščanjem na dirkališčih postala strastna voznica gokartov. Po tragični očetovi nesreči jo želi mama prepričati, naj opusti treninge, toda Nika želi za vsako ceno slediti svojim sanjam. Kljub predsodkom v šoli, nabiranju prvih ljubezenskih izkušenj in številnih ovirah, ki se znajdejo na njeni poti, Niki največ pomenijo divje hitrosti na dirkališču, toda za nove zmage poleg neizmernega poguma in predanosti potrebuje tudi pomoč zvestih prijateljev.

## SONČNI GRIČ

Glavna junakinja filma je Nika, šestnajstletno dekle, ki obožuje dirkanje z gokarti. Za ta šport jo je navdušil njen oče, ki se je ponesrečil z avtomobilom, zdaj pa za njo skrbi mama Mojca. Nika je z njo v sporu zato, ker ji ne dovoli, da bi še naprej trenirala karting. Preveč jo je namreč strah, da bi po tem, ko je izgubila moža, ostala še brez hčerke. Toda mamina prepoved doseže ravno nasprotni učinek od zelenega. Nika skrivoma dirka, namerno izostaja od pouka in se družijo s svojo ljubeznijo. Mama izve, da Nika namerno izostaja iz pouka, zato se odloči, da to prepreči, tako da hodi po njo v šolo. Nekega dne imata z mamo prometno nesrečo. Trčita v avto bogataša, ki zaradi svoje poškodbe zahteva ogromno denarja. Mami ne preostane drugega, kot da proda Nikin gokard, česa Nika ne razume.

Nika zaradi razočaranja nad mamo zbeži v službo in uniči vso pohištvo. Nato odide domov in se odpelje z očetovim avtom, s katerim je imel prometno nesrečo s smrtnim izidom. Čez nekaj dni se Nika vrne in z mamo se dogovorita, da če popravi ocene, dobi gokard. Tokrat se začne učiti in popravi ocene. Mama žal obljube ne izpolni, saj nima denarja za nov gokard. Trener vidi Nikino razočaranje, zato ji kupi nov gokard. S tem jo zelo osreči, zato sodeluje tekmi. Na prvi tekmi jo tekmelec zaradi tega, ker je dekle, odrine na stran. Nika in njen gokart gorita, na srečo so tam gasilci, ki poskrbijo, da se zgodba ne konča tragično. Le njena mama je še bolj v skrbeh. A Nika vztraja. Gre na drugo tekmo in zmagava. Vsi so veseli.

V ospredju sta Nikina neustrašnost in pogum, s katerima reši prenekatero težavo. V zgodbi nam Nika potrjuje slogan »V volji je moč«. Ta se pokaže, ko kljub Mojčinemu strahu po očetovi nesreči, prometni nesreči s bogatašem, ljubezni ... Nika vztraja in reši težavo. Za povrh pa še zmagava na dirki. Na koncu Mojca le verjame, da Nika lahko zaupa in da je odlična voznica gokarda.

Film o neustavljivi najstnici Niki je na 19. filmskem festivalu v Motovunu prepričal hrvaško občinstvo in prejel nagrado za najboljši mladinski film. Gledalci so film nagradili z ovacijami, posebna mladinska žirija festivala pa je filmu dodelila glavno nagrado v kategoriji mladinskih filmov. Režiser Slobodan Maksimović je po podelitvi povedal: »Če vam nagrado dodeli mladinska žirija, je to zlata vreden občutek. Vesel sem, da so gledalci uživali v filmu, ploskali, navijali in glasno komentirali. Tako vzdušje doživiš le ob iskrenih, mladih ljudeh.«

Sara Lešnik, 6. a



Nuša Murko, 8. b



Maš Kozel, 3. a, Vrata (lavirana risba)



Aleks Dovečar, 3. a, raketa

## PREIZKUSILI SMO SE V PISANJU ...

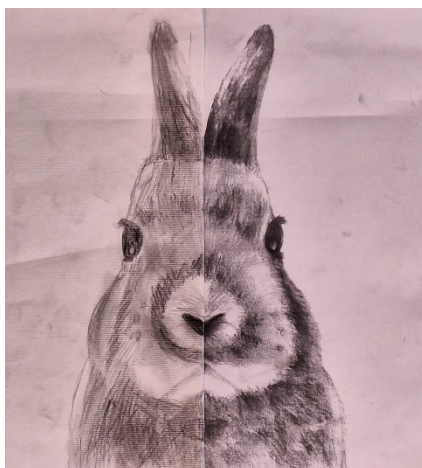
### O PETIH ZAJČKIH

Nekoč, pred davnimi časi, je živela majhna deklica Kristina.

Nekega tihega in hladnega deževnega večera je Kristina razmišljala o petih zajčkih. Takoj ko je šla v posteljo, se je odprlo okno in po steni se je spustila vrv. Po njej so zdrsnili Franček, Popi, Pika Boni in Mufi. To so bili zajčki. Sprva je Kristina debelo gledala, dokler ni Franček spregovoril in jo pozdravil.

»Tvojo pomoč potrebujemo,« je rekla Popi. Povedali so ji, da je Mufi izvlekel peščeno kroglo, ki jim je pokazala, da se bo muca Mici razpočila, če bo pojedla še eno konzervo. Tega pa si nihče ni želel. Kristina je šla takoj z njimi. Boni je zavrtel kroglo in že so bili v deželi živali. Tam so za veliko skalo zagledali muco Mici, ki je že hotela pojesti konzervo. Zamotili so jo z igračo. Mufi je vzel konzervo in jo zažgal in ker je bila to zadnja konzerva, je bil problem rešen.

Ko so vse opravili, so šli v gozd na čaj. Poslovali so se in zato je zgodbe konec.



Izabela Kramar, 3. t

Janez Kramar, 5. t, Simetrija

### MIŠEK LOLO

Mišek Lolo je nekoč prišel iz sosednje Avstrije v Trnovsko vas. Zagledal je en zelo lep travnik in se odločil, da bo sezidal hišo. Še tisto noč je zgradil hišo. Zjutraj je šel na sprehod in videl je zelo lepe rože. Nabral je šopek. Naslednji dan so se rože posušile. Še enkrat je šel nabirat rože.

Ko je prišel iz brloga, je zagledal mačko. Ustrašil se je in zbežal. Naslednje jutro je pogledal, ali je mačka še zunaj. Ni je več bilo.

Čez en teden je šel ponovno nabirat rože. Sedaj ga je napadla kača. Imela ga je že v ustih, a se je Lolo naredil, da je mrtev in zato ga je kača izpustila. Potem je imel že toliko izkušenj, da si je vse upal.

Upal je iti v gozd, tudi če bi ga kdo ulovil. Vsak dan je šel po rože in vedno se je imel lepo, ker si je predstavljal, da je junak.

Gaja Gričnik, 3. t



## KDO SEM

Sem Gaja. Stara sem 9 let. Od svojega rojstva živim v Sloveniji. Naša značilna hrana je krvavica. Rada jem tudi kruh z medom.

V Sloveniji traja osnovna šola devet let. V šoli se učim slovenščino, matematiko, spoznavanje okolja, glasbeno in likovno vzgojo ter šport. Učitelji nas ocenjujejo z ocenami od 1 do 5. 1 je negativna ocena. Oblačimo se, kot želimo.

Gaja Gričnik, 3. t

## NOGOMET

Nekega sončnega dne so se otroci zmenili, da bodo igrali nogomet. Jure se je obul in vzel žogo.

Aneja je bila vratarka. Još je pomotoma žogo brcnil na balkon. Sosed Mirko se je malo razjezil, ker pa je njegov najljubši šport nogomet, se jim je pridružil. Igrali so fantje proti puncam. Sosed Mirko je štel točke. Prvo igro so zmagali fantje, naslednjo pa punce.

In tako so ves dan igrali nogomet.

Sofia Nežmah, 3. t

## MOJA ZGODBA

Sem Vita in napisala bom svojo zgodbo.

V bloku so živeli štirje prijatelji – Kevin, Mila, Teo in Samaja. Nekega dne so se dobili na igrišču in Kevin je predlagal, da bi igrali nogomet. Vsi so se strinjali in igrali so fantje proti dekletom.

Na koncu so zmagala dekleta. Nato je Mila predlagala, da bi imeli pri njej doma pižama žur. Vsi so se strinjali. Ko so prišli domov, so vzeli pižame in odšli k Mili.

To je bil najboljši pižama žur doslej in še dolgo se ga bodo spominjali.

Vita Irgl, 3. t



Ela Širec, 7. a



Neža Žugman, 9. b



**OPIS**

Sem Vita. Stara sem 8 let. Živim v Sloveniji. Tukaj govorimo slovensko. Učim se govoriti tudi angleško.

Naša značilna hrana so črni kruh, med, mleko in jabolko, za sladico pa jabolčni zavitek.

V Sloveniji traja osnovna šola 9 let. Sedaj se v šoli učim matematiko, slovenščino, angleščino, likovno in glasbeno umetnost, okolje in šport. Učiteljica nas ocenjuje z ocenami od 1 do 5. 1 je nezadostna ocena. Oblečeni smo, kot želimo, po svoje.

Prvi šolski dan imamo brez pouka, da se z učiteljico spoznamo.

Vita Irgl, 3. t



Vita Breznik, 4. a, Portret



Sara Korent, 3. t, Sladoleđ

**KUŽA PIKI**

Kuža Piki je štiri leta nazaj živel v zavetišču. Družina Kovač si je že dolgo želela psa, še posebej hčerka Lili. Lili je stara 10 let in ima brata Jureta, ki je star 14 let. Kužka Pikija imajo že štiri leta. Rad ima meso in kosti. Je črno-bel. Levo uho ima črno. Vsako leto gre z družino Kovač na morje. Sedaj je Piki star že 7 let. Imajo se zelo radi.

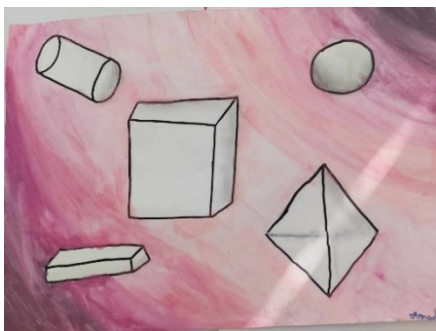
Zoja Horvat, 3. t

**NAŠA HIŠA**

Naša hiša stoji v bližini cerkve. Je v obliki črke L. Ima sivo in zeleno fasado. Zgrajena je iz opeke. Streha je pokrita z rjavimi strešniki. Na strehi sta dimnik in eno strešno okno. Na sprednji strani ima dvoje velikih sivih dvižnih vrat. Desno od dvižnih vrat so siva vhodna vrata. Nad dvižnimi vrati je velik pokrit balkon. Desno od vhodnih vrat sta dve okni. Za dvižnimi vrati je garaža, v kateri sta parkirana dva avtomobila. V delu garaže je avtomehanična delavnica. Za vhodnimi vrati je stopnišče. Zgoraj desno je dnevna soba. Levo sta jedilnica in kuhinja. Desno od kuhinje je manjši hodnik, ki vodi do spalnice in ene otroške sobe, na levi strani, ter kopalnice in druge otroške sobe na levi strani.

Na drugi strani hiše živita babi in dedi. Hiša je namenjena bivanju moje družine.

Zoja Horvat, 3. t



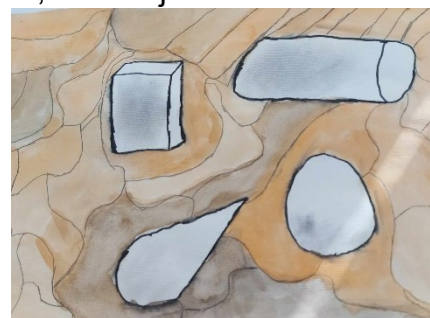
Amadeja Kozel, 4. a, geometrijska telesa



Tim Voda, 3. a, V vesolju



Anže Hartman, 8. a



Tim Emeršič, 4. a

### IGRA OTROK

V bloku sredi Maribora živijo najboljši prijatelji. To so Matjaž, Simon, Aneja in Manca. Neko popoldne ja Matjaž dobil super zamisel, da se gredo igrat z žogo. Vsi so se strinjali. Matjaž je šel vprašat mamo Marjeto, ali lahko gre na dvorišče pred blokom in mama mu je dovolila. Mirno so igrali nogomet, dokler ni Simon pomotoma brcnil žoge v okno. Na balkon je prišel Simonov oče in rekel je, naj bolj pazljivo igrajo. Oče se je oblekel v športna oblačila ter prišel na igrišče.

Od tega dne se žoga ni več skotalila z igrišča. Vsi so bili zadovoljni. Zoja Horvat, 3. t

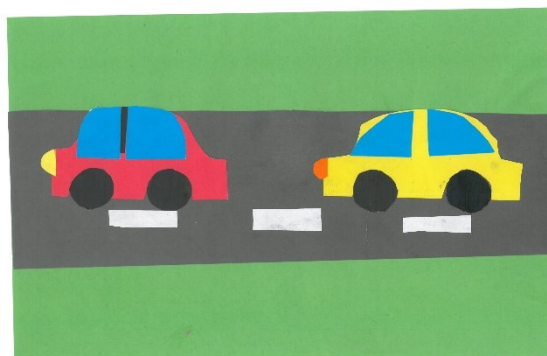
### IZLET V LENART

Bilje lep sončen dan in s Pio, ki je sestra moje botre, sva se zmenila, da greva v Lenart. Odpeljala sva se kar naslednji dan. Takrat sem prvič poskusil bubble tea. Bil je zelo okusen. Nato sva se odpeljala v Polano, tam jedla odlične piškote in pila bubble tea. Učila sva se tudi angleščino, ker sem imel naslednji dan ocenjevanje. Ko sva se naučila, sem šel plezat po plezalni steni.

Na koncu sva šla v trgovino Tuš, kjer sva kupila slane medvedke in čips. Ste ga že kdaj poskusili? Zelo je okusen.

Potem sva se odpeljala domov. Preživel sem lep dan.

Swen Flor, 3. t

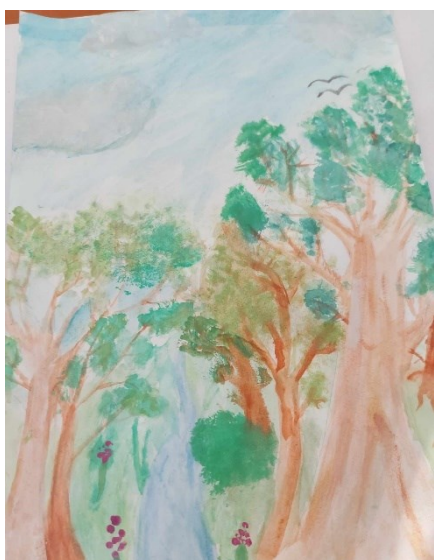


Ana Druzovič, 3. t, Promet (kolaž)

## NOGOMET

Nekega sončnega dne so se prijatelji Mark, Nik, Lina in Katarina zmenili, da bodo igrali nogomet. Mark je obul športne copate in prihitel ven, kjer so ga že vsi čakali. Prišla sta še prijatelja Peter in Miha. Vsi so igrali nogomet. »O, ne!« so vi vzklikli v en glas. Nik je pomotoma brcnil žogo na balkon gospoda Strogega. Skregal jih je in vsi so se opravičili. Gospod Strogi je prišel ven in vsi so se ga bali. Vrnil jim je žogo. Povedal jim je, da je sodnik in da jim lahko sodi. Vsi so se zelo veselili. »Gol!« Dolgo do igrali in imeli so se super. JUHU!

Sven Flor, 3. t



Julia Tian, 4. a, Gozd spomladi



Špela Potrč, 3. a, Hišica



Sven Flor, 3. t, Na plaži



## SE PRELEVILI V PRAVLJIČARJE IN BASNOPISECE ...

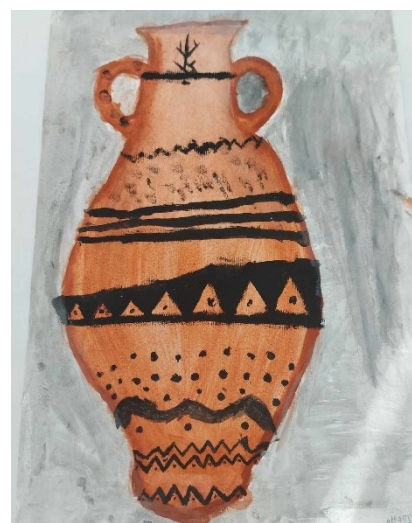
## NEVARNOST ČAROBNEGA KLJUČA

Grajski norček in Sel sta slišala čudne zvoke, ki so prihajali iz kleti. Nižje kot sta šla, bolj so zvoki postajali glasnejši in glasnejši. Ko sta prišla do konca stopnišča, sta videla ogromna vrata z vratnim tolkalom v obliki levje glave. Potrkala sta. Vrata so se kar sama odprla. Ko so se odpirala, je iz sobane bušnila megla. V sobi je bila hudobna čarovnica. Ko je videla, da jo grajski norček in Sel gledata, jima je v roke potisnila skrinjico in odšla. Grajski norček je samo prestrašeno gledal, ampak Sel je vzel skrinjico in jo odprl. V njej je bil ključ, ki se ga je Sel dotaknil in izginil. Grajski norček je pohitel h kraljici. Povedal ji je vse, kar se mu je zgodilo. Ko je kraljica to izvedela, je bila malce začudena. Naenkrat se je začela čudna pesem. Kraljica je v klet poslala stražarje. Ti so v kleti zaslišali nekakšno melodijo in videli pismo pod mizo. Vzeli so ga in takoj pohiteli k kraljici. Ko je kraljica pismo prebrala, je izvedela, da je čarovnica samo kraljeva sestrična. Izvedeli so tudi, da vsaka slaba oseba, ki se dotakne ključa, izgine. Grajski norček se je čudil, zakaj je Sel izginil. Pogledal je v njegov nahrbtnik in videl sporočilo, ki mu je ukazovalo, naj ubije kraljico. Grajski norček je pokazal to pismo kraljici in kraljica je naročila, da se mora vsak, ki stopi v kraljestvo, dotakniti ključa.

Ana Murko, 5. a



Zala Kramberger, 5. a, Violinistka



Amadeja Kozel, 4. a, Posoda

## SLABO SE S SLABIM VRAČA

Nekoč sta živel bogat deček in njegova mama. Imela sta vse, od ene same piščali do najlepšega gradu. Deček si je vedno želel psa čuvaja, ker je bil večkrat žrtev kraje, saj je bil znan kot najbogatejši.

Njegova mama si je želela peteline ter jih seveda dobila, in sicer tri. Dečka niso marali, tako kot on njih ne, zato jih je večkrat podil od doma, ko mame ni bilo doma. Ko je mama prišla domov, jo je deček zamotil in privabil peteline nazaj ter zadeva je bila rešena. To se je zgodilo prvič, drugič, tretjič in še večkrat. Nekega sončnega dne pa je na vrata potrkal siromak, ki je imel posebne novice, med drugimi, da je na tržnici obilo kruha po nizki ceni. To dečka sploh ni

zanimalo, saj je doma imel na tone in tone kruha. To pa ni bila edina novica, sledila je še ena. Siromak je dejal:

»Veš, po vsej vasi se sprehajajo tako lepi petelini. Zelo so podobni tvojim. A so tvoji?«

Deček je z odprtimi usti poslušal. Seveda je zanikal, saj se mu je še vedno zdelo, da petelini ne sodijo nikamor, pa naj so lepi ali ne. Siromak je še dodal, da če petelinu na piščalko zaigraš pesem, se ta lahko spremeni v stvar ali bitje, ki si ga želiš.

»Hmm!« je pomislil deček. »Petelin v psa, ne bi bilo slabo,« si je zamrmral deček. Napodil je siromaka, saj je hotel petelina spremeniti v psa čuvaja, preden se vrne mama. Siromak je odšel. Poskusil je s prvim, drugim in tretjim petelinom, pa nič. Nič se ni zgodilo, noben petelin se ni spremenil. Mama se je vrnila domov in kmalu se je zvečerilo. Deček se je odpravil spat v upanju, da mu naslednji dan uspe. Že zgodaj zjutraj je bil pri petelinih, a ustavil ga je drug siromak in ga vprašal:

»Si že slišal za čarobne peteline?«

»Sem, sem,« je odvrnil deček.

Siromak je dodal: »Če petelinu zaigraš na piščal pesem Kekec in petelin, se spremeni v stvar ali bitje, ki ga želiš.«

Deček je spet napodil siromaka, da se mama ne bi zbudila, preden bi deček poskusil spremeniti peteline. Mož je odšel in deček je poskusil znova. Pa spet nič. Deček je bil zdaj že res besen. Poskušal in poskušal je vse do večera. Utrujen se je odpravil v vas in med potjo ni želel slišati niti ene besede več o petelinu. Ves zamišljen se je usedel na klop. Malo je premišljeval in padel v trd spanec. Zjutraj so ga prebudile koze in glasno bujenje siromaka, ki je vodil čredo nagajivih koz. Živali so skakale levo, desno, sem ter tja.

»Dobro jutro,« ga je pozdravil mož. Tudi ta siromak je začel govoriti o petelinu, ki se spremeni v stvar ali bitje, ki ga želiš. Deček je tokrat potarnal in po resnici povedal, da so petelini njegovi. Tudi ta siromak je omenil igranje na piščal, prav tako kot siromak včeraj. Skupaj sta se odpravila proti najlepšemu gradu. Srečo sta imela, saj se je mama takrat odpravila od doma. Na piščal je poskušal zaigrati tudi siromak, ves vesel in navdušen, da ima to priložnost. Zgodilo se je točno to, kar si je zaželel. Pred seboj je zagledal ogromno kruha, več kot ga ima deček. Siromak je vesel odšel s polnimi usti in rokami. Na koncu je dejal: »Petelini se niso hoteli spremeniti v to, kar si si želel, saj nisi lepo skrbel zanje. Slabo se s slabim vrača.«

Sara Lešnik, 6. a



Rebeka Roj, 7. a



Žana Molan, 7. b



Daša Kovačec, 7. b

**MULA in KONJ**

Trgovec, mula in konj so hodili s sejma proti domu. Ko so se začeli vzpenjati v hrib, je mula še komaj premikala svoje noge, saj je bila od repa do ušes naložena z blagom, ki ga je trgovec kupil na sejmu. Konj pa je energično stopal po poti. Mula ga je večkrat prosila, če bi lahko prevzel vsaj eno vrečo prtljage, da bi ona uspela priti do doma, ta pa ji je vsakič ponosno odvrnil, da je ona zadolžena za tovor, on pa za nošenje gospodarja. Mula ga je še zadnjič zelo lepo prosila, vendar ji je ostro odgovoril, naj ne sitnari več, saj je tovorna mula. Ko pa ni več zmogla in je zadnjikrat izdihnila, je padla. Gospodar je prišel do nje in rekel: „Oh, uboga mula. Tako pridna je bila. No, zdaj mi ne preostane drugega, kot da prtljago naložim nate, konjiček moj.“ Tako je konj domov nosil vso prtljago in blago, pa še mrtvo mulo mu je gospodar privezal za sedlo. Ko so prišli domov, se je prej preveč ponosen in zdaj izmučen konj v svoji staji sesedel, kot da je pretekel sto kilometrov. Stara sova ga je pogledala in vprašala: „Kaj pa je?“, a konj je bil tako zadihan, da ji je komaj povedal, kaj se je zgodilo. Ugotovil je, da mu je strašno žal, da muli ni pomagal. Sova pa mu je na koncu le rekla; „Zdaj pa imaš, vidiš, da ti je vrnjeno. Ne pozabi, da ti krona ne bo padla z glave!“



Maša Furjan 8. a

Ajda Lovrec, 4. a, Pokrajina

**ČAROBNA PIŠČAL**

Nekoč, za devetimi gorami, v majhni stari vasici, sta živela deček in njegova mati. Bila sta revna in komaj sta imela za kakšen košček kruha. Živela sta v majhni koči iz blata in slame. Da sta z mamo lahko preživela, je deček že zgodaj zjutraj moral na delo v bližnjo vas, vrnil pa se je šele pozno zvečer, ko je sonce že skoraj zašlo. Na planini, kjer je pasel ovce, se je rad tudi zabaval. Bral je knjige, ki jih je dobil za rojstni dan, zibal češnje in še mnogo drugega. Vendar so na bogati kmetiji, kjer je služil, kaj kmalu ugotovili, da je živine veliko in da bodo potrebovali še enega pastirja. Naslednji dan je deček vstal še posebej hitro, saj je komaj čakal, da spozna novega pastirja. Fantič, ki je prišel past ovce, je bil zelo lepo oblečen in uglajen, vendar po srcu pa ni bil tak. Takoj ko je deček želel novega pastirja spoznati, mu je ta zabrusil, da se z njim ne bo pogovarjal, saj je revež in ne bogataš tako kot on.

»Kar siromak te bom klical,« mu je jezno rekel. Deček se je razjokal in je, kakor hitro se je dalo, zbežal s pašnika. Mama je bila zaskrbljena, saj svojega sina ni poznala takšnega. Ko se je sonce dvignilo nad oblake, je fant vstal, se oblekel in s strahom odšel na pašnik. Ura je bila že nekaj čez pol deset in nesramnega pastirja še vedno ni bilo. Tako imenovani siromak je skoraj

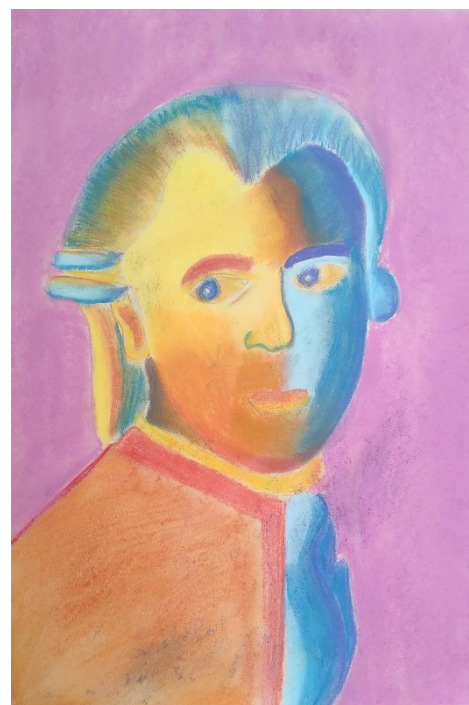
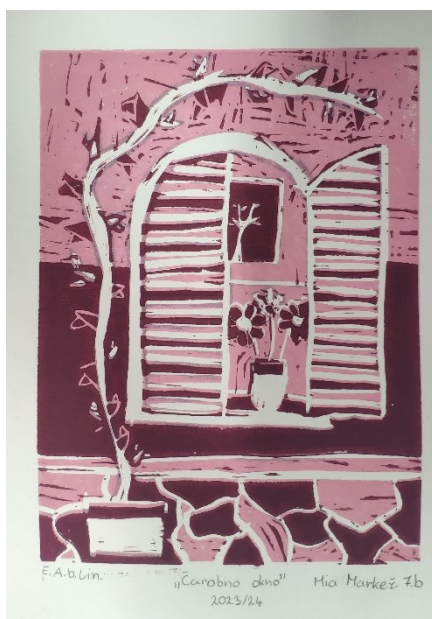
skakal od veselja, da pastirja ni. Tedaj se je zgodilo nekaj čudnega. Fantu se je nekaj zasvetlikalo pred očmi. Pustil je vso živino, po njegovi glavi pa se je podilo nešteto vprašanj o svetlikajočem se predmetu. Prispel je do skale, kjer je ležala stara piščal, ki jo je takoj vzel in vso pot do doma piskal nanjo. Fantič si je vedno želel, da bi z mamo imela veliko kruha. Piskal je pesem in ko je pritisnil na luknjo, se je pred njegovimi očmi pojavil velik hlebec kruha. Želel si je obilno kosilo z veliko mesa. Pred njim se je pojavil petelin, ki mu je zašepetal, da piščal izpolnjuje želje. Lahko počneš, kar želiš, ali pa se spremeniš v druge. Odločil se je, da bo petelina obdržal, saj bosta tako z mamo vedno imela dovolj mesa. Prišel je domov in vesel takoj povedal mami, ki je bila presrečna. Dejala mu je: »Oh, sin moj, nikoli več ne bova tako lačna«. Siromak je naslednje jutro vstal še bolj zgodaj, pozajtrkoval in si na ramo obesil culo, v katero je vtaknil piščal, hodil je po gozdu ob majhnem potoku, nakar je zagledal pastirja, ki ga je zmeraj klical siromak. Skril se je za velik grm, upajoč, da ga pastir ne bo opazil. Nekaj je zahreščalo za grmom, ko je na plan skočil pastir, ki je na ves glas zakričal: »Pa sem te le našel, siromak reven, ne bom ti pustil, da ukradeš mojo piščal«. Fant si je hitro, preden bi mu pastir uspel ukrasti piščal, zaželel svojega petelina, ki bi mu priskočil na pomoč, in že je pred njim stal velik močan petelin, ki mu je rekel, da je siromak po srcu zelo dober in naj bo prijazen, če želi svojo čarobno piščal. Pastir se je obrnil in jezno odšel. Siromak se je petelinu zahvalil in mu rekel: »Hvala, življenje si mi rešil, res si dober«. Deček si naslednje jutro ni želel na pašo, saj se je bal pastirja, vendar ni mu preostalo drugega. Seveda je pastir bil na paši. Ni se pogovarjal s siromakom. Gledal ga je postrani. Siromak se je želel spoprijateljiti s pastirjem, vendar kaj bi lahko storil? Spomnil se je na svojo čarobno piščal. Potegnil jo je iz cule, ki jo je nosil na hrbtu, ter si zaželel, da bi se s pastirjem spoprijateljila ter da bi bila drug do drugega prijazna. Zaigral je na piščal in pastir je prišel do njega ter se z njim začel pogovarjati. Siromak je bil presrečen, da se je pastir tako spreobrnil po zaslugi piščalke.

Od takrat dalje sta vedno pasla skupaj in se zabavala. Bila sta najboljša prijatelja. Odšla sta domov in živela srečno do konca svojih dni.

Marija Dvoršak, 6. a



Alin Kokol, 9. b



Ana Čeh, 9. a



## MAGIČNA ŽOGA

Večerilo se je. Simon je Petru še zadnjič podal žogo. Padla je na tla in se skotalila proti gozdu ... Naenkrat je več nikjer ni bilo. Peter in Simon sta se takoj podala za njo v gozd. Velik problem je bil v tem, da je bila žoga vredna pravo bogastvo, še večji pa v tem, da se je teleportirala v drugo dimenzijo skozi neviden portal. In tu se vse začne ...

Simon in Peter sta sledila žogi, ki je bila vredna pol milijona, ker so z njo igrali na finalu svetovnega prvenstva 2010 v Južni Afriki. Žogi se reče Jabulani. Peter in Simon sta jo iskala in se tudi sama teleportirala, česar pa nista pričakovala. Prišla sta v dimenzijo, kjer je nogomet vse. Reče se ji nogometna nebesa. Tam so bile povsod razstavljene trofeje, ki jih vsi poznamo. Najbolje pa je bilo, da so tam vse mrtve nogometne legende, Pele, Maradona, Beckenbauer in drugi, oživali. Prav tako tudi najboljši sodniki in trenerji. Simon in Peter sta šla malo po svoje in videla enega izmed izdelovalcev nogometnih žog. Pokazal jima je njuno žogo in vprašal, ali sta onadva njena lastnika. Pritrdila sta, mož pa jima je dejal, da ima ta žoga lastnika in da ne misli njiju, čeprav ve, da je žoga njuna last. Peter in Simon sta bila začudena. Izdelovalec žog je tudi dodal, da kdorkoli je imel na prvenstvu prav njuno žogo največ v posesti, bo dal z njo neubranljiv strel. Takoj sta začela razmišljati, kateri izmed igralcev je dal z njo najboljši strel in čez minuto na en glas zakričita: »Diego Forlan«. To je Urugvajec, ki je takrat dajal najlepše gole. Izdelovalec žog jima je tudi pojasnil, da ima žoga čudežno moč in da ji zato pravi sam magična žoga. Razlog, da je magična, je, da je narejena iz posebne snovi, katere imena ne bo izdal.

Nenadoma se je iz žoge prikazal hologram, na katerem je pisalo, da če hočeta žogo nazaj in postati ponovno lastnika ter uživati v lastnih super golih, ki bi jih zadela, bi morala izbrati ekipo petih igralcev, ki so že umrli, kar pomeni, da je bila tekma pet na pet vključno z vratarjem, in da Simon in Peter ne bosta v isti ekipi. Začela sta voliti. Simon je volil Yashina, Moora, Carlos Alberta, Maradono in Di Stefana, Peter pa Trautmanna, Beckenbauerja, Peleja, Cruyffa in Puskasa.

Tekma je bila legendarna, rezultat je bil dve proti dve. Za Simonovo ekipo sta zadela Maradona in Di Stefano, za Petrovo pa Beckenbauer in Pele. Potem pa ... v zadnji sekundi je dal gol še Peter. Fanta sta dala vse, res vse od sebe.

Iz žoge se je ponovno prikazal hologram in na njem je pisalo, da se morata, če hočeta nazaj domov, odpovedati najboljšim strelom in svoje žoge ne smeta nikoli več brcati. Temu sta nasprotovala, a se na koncu s težkim srcem sprijaznila, da če želita nazaj domov, morata popustiti. Vseeno pa sta lahko obdržala podpise vseh igralcev iz nogometnih nebes in svojo magično žogo.



Izabela Kramar, 3. t, Črna mačka

Vid Pacher, 6. a

## ČEBELICA IN MUHA

(basen)

Bližalo se je poletje in v zraku se je mnogokrat zaslišalo brenčanje čebel ter drugih majhnih živalic. Čebelice so že pridno delale. Še posebej ena. Celo majhno mestece letečih živalic jo je poznalo po njeni delavnosti in prijaznosti. Vsi so jo izjemno spoštovali, le njena sestrična muha ne. Zavidala ji je, saj je sama bila znana kot sitna in nadležna. Kakorkoli je hotela pomagati, vsi so jo samo ostro pogledali. Prišel je dan, ko je pridna čebelica prinašala nektar v čebelnjak. Muha je zaloge nektarja zamenjala za neužitna semena. »Čebele jih bodo zaužile ter za to obtožile majno čebelico in sreča bo na moji strani,« si je mislila nevoščljiva muha. Na srečo jo je pri dejanju zalotila soseda osa, ki je za prevaro povedala še ostalim. Muha je spoznala, da si z zlobno goljufijo ne bo pridobila zaupanja čebel. Te so videle, kako žal ji je, ter ji dale še eno priložnost.

Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Ela Hanželj, 7. b



Julija Tian, 4. a, Čebela (risanje)

## ... PAPIR PA JE PRESTREGEL TUDI MNOGE DRUGE MISLI IN UMETNINE.

### PESEM ZA RAP

Jaz sem Ana D.  
in hodim v 3. t.  
Tam učiteljica Nina poučuje  
in zahteva, da si vsak čevlje sam obuje.  
A za nekatere to ni lahko,  
če so čevlji na vezalko,  
UO OU.

Ko sem prišla v 1. t, čisto vse je bilo lahko.  
ko sem prišla v 3. t, več ni bilo tako.  
Sedaj se treba bo učiti  
in tudi kdaj prosti čas spustiti.

A na srečo živim v Sloveniji  
in mi čas za sprostitev nikoli ne zbeži.

Ana Druzovič, 3. t

**LUCIJINO**  
**(opis običaja)**

Lucijino so praznovali v Prekmurju 13. decembra, to je na god svete Lucije.

Ta običaj praznujejo otroci in odrasli, posebne pa so Lucije.

Lucije so ženske, oblečene v belo haljo, ki sega vse do tal, v rokah pa nosijo krožnik s prašičjimi očmi. Z vilicami praskajo in tolčejo po krožniku, da strašijo otroke.

Na ta dan začnejo delati Lucijin stol, ki ga morajo končati do božiča. Lucijino žito posejejo v lonček in če zraste do božiča, bo za družino dobra letina. Na ta dan nič ne šivajo, kajti če bi, naj bi kokošim zašili zadke, tudi nič ne posojajo, ker je to slabo znamenje.

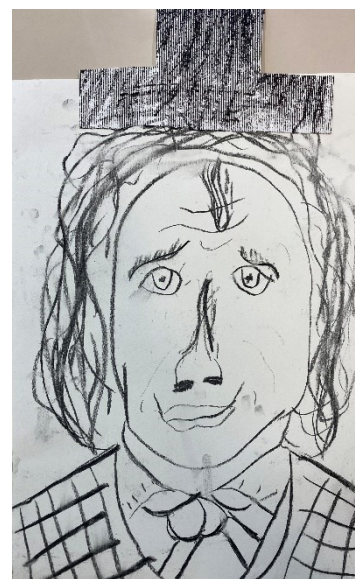
Sveta Lucija je vernica, ki si je izdrla oči in od boga dobila nove. Tako je postala zaščitnica vida, krojačkov, kovačev, odvetnikov in pisarjev.

Lucija Vidovič, 5. a



Miha Gorenjak, 8. b

Blaž Purgaj, 2. t, Travnik



Luka Malinger, 3. a, Doktor Fig

**ŠESTI A**

Šesti a je zabaven, ko norije delamo,  
šesti a je normalen, ko se deremo.

Enkrat se kregamo, drugič smejimo,  
naših uspehov se vsi veselimo.

To je naš šesti a, priden in poreden,  
velikokrat pa zelo radoveden.

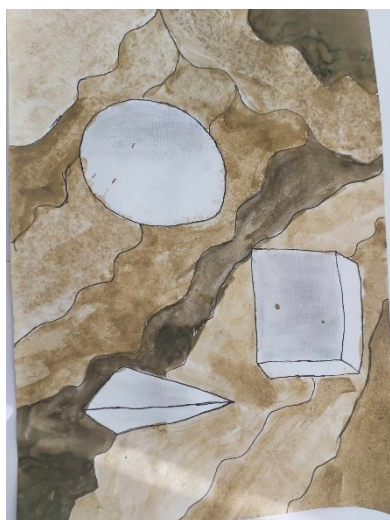
Naša razredničarka nas rada ima,  
zato večkrat pohvali naš šesti a.

Učitelji nas radi imajo, ko teste pišemo,  
saj drugače se deremo.

Pa pride konec šole in vsi razigrani smo,  
saj počitnice že komaj čakamo.

To je naš šesti a, priden in poreden,  
velikokrat pa zelo radoveden.

Maša Fradl, 6. a



Mila Biškup, 4. a

To je naš šesti a!



Noah Gomilšek, 5. a



Lina Muršec, 5. a

**KO MUCA SPI**

Ko muca spi, se vse blešči,  
Nikjer ni dlak, ni njenih sledi.  
Ne sliši se predenje, ni zaspančkov okrog oči,  
Nihče ne nadleguje psička, ki v kotu mirno spi.

Ko muca spi, nikjer ni hrupa,  
Le na cesti avto hupa.  
Ko muca spi, se vse smeji,  
življenje se preprosto zdi.

Nika Tašner, 6. t



Tina Kocmut, 7. a

## **SONČNI GRIČ**

**Glasilo otrok JVIZ OŠ Destrnik-Trnovska vas**

Izdala OŠ Destrnik-Trnovska vas, junij 2024

Ravnatelj: mag. Drago Skurjeni

Zbrali in uredili: Mateja Miklošič in Elin Kamenšek Krajnc

Jezikovni pregled: Mateja Miklošič

Oblikovanje: Elin Kamenšek Krajnc